

04

ההרפתקה של הנשמה
// שלום דובער
ישראלי

09

לחזות מראש את
ההתנהגות
// רחל שאבי

20

הצצה לנוער
נווה עופר
// מנחם מענדל
אקסלרוד

שליחות עיתונאית

מתי טוכפלד, הפרשן הפוליטי של עיתון ישראל היום, מדבר בפעם הראשונה על הכל: הדרך לחסידות, האמונה העוצמתית בה נתקל לראשונה בזמן שמגדלי התאומים קרסו, והשליחות שקודמת לעבודתו העיתונאית < **בנצי פרישמן** < עמ' 10

יהודי מגיש לרבי שליט"א
מלך המשיח חולצה מתוך
מהדורה שיצאה לאור
במסגרת קמפיין משיח.
כ"ד מנחם אב תנש"א

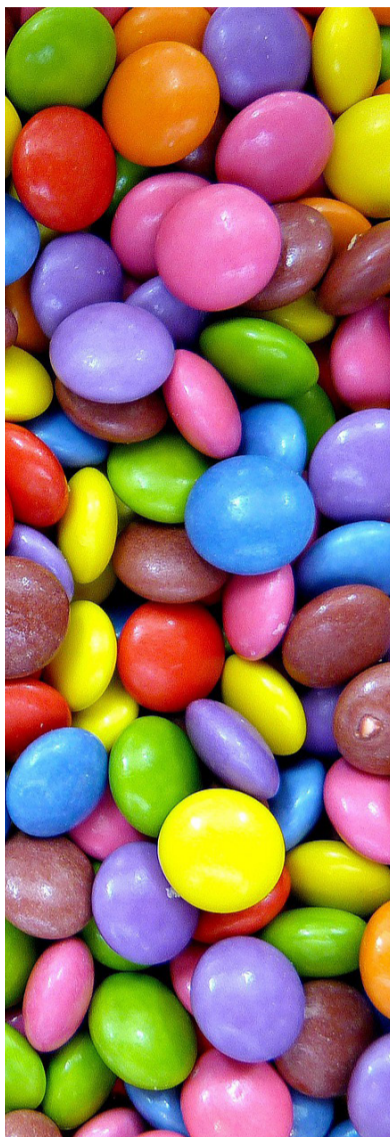

[חידוש החודש]

ולבתי מדרשות... (ומפארים את שמו של) הקדוש ברוך הוא (הוא) מנענע ראשו ואומר: אשרי המלך שמקלסין אותו בביתו כך. אוי לו לאב שהגלה את בניו ואוי להם לבנים שגלו מעל שולחן אביהם".
כאשר השם רואה את בניו מתעוררים בתשובה, זוהי הנחמה הטובה ביותר על צערם ולזה הוא בעצם מצפה.
ההתעוררות מצדנו היא גם מה שיגרום להפיג את הצער הזה לגמרי: היא זו שתגרום לקדוש-ברוך-הוא לשלוח כבר את הרבי שליט"א מלך המשיח ("משיח מנחם שמו") ובכך להביא לכולנו את הנחמה המושלמת - בגאולה האמתית והשלמה.

מי המנחם ומי המתנחם? לכאורה אנחנו אלו שזקוקים לנחמה. אבל לא על הנחמה הזו נקרא שמו של החודש. אם החודש היה נקרא על שם הנחמה הזו, הנחמה שאבינו שבשמיים מנחם אותנו, הוא היה נקרא 'אב (ש)מנחם'. הסדר ההפוך של המילים - 'מנחם אב' - מלמד על משמעות הפוכה: לא נחמה המגיעה מהאבא אלא נחמה המגיעה אל האבא. הקדוש-ברוך-הוא מעוניין בנחמה לא פחות מאתנו, והחידוש הגדול הוא ציפיותו שאנחנו אלו שנעניק לו אותה.
על מה מעוניין הקדוש-ברוך-הוא בנחמה? - בדיוק על מה שאנחנו זקוקים לנחמה. וכך מספרת הגמרא: "בכל שעה שישראל נכנסין לבתי כנסיות

בניגוד לרושם הראשוני על חודש מנחם-אב, כאילו הוא מתקשר ישירות רק לענין חורבן בית המקדש, הרי שלמעשה, קבעו חז"ל כי תפקידו האמיתי של חודש זה הוא בנין בית המקדש.
וכך נאמר במדרש: עלה אריה (נבוכדנצר) במזל אריה (חודש מנחם אב) והחריב אריאל (בית המקדש), על מנת שיבא אריה (הקב"ה) במזל אריה (חודש מנחם אב) ויבנה אריאל (בית המקדש). במילים אחרות, כל מטרת החורבן בחודש זה, היא כדי להביא לכדי בנין בית המקדש, והגאולה האמתית והשלמה בחודש זה שמזלו אריה.
שמו של החודש מורכב משתי מילים: מנחם - אב.

[מדורים]

בזכות נשים < 6 / בנימה
אישית < 7 / אמונה ומדע
9 / יש לי ענין < 11 / טיפ
לחיים < 19 / יגעת ומצאת <
22 / תחנות מסע < 23

נא לשמור על קדושת הגליון

[10] ממתקים על העצים

למה אנחנו מחכים לגאולה? האם כל הציפיה היא רק כדי לפתור את הבעיות בחיים של כל אחד? אי אפשר לעשות את זה בלי הגאולה? צלילה לעומק להבנת המושג הנכסף ביותר במהלך הדורות // אריה קירשנזפט

[20] הנוער של תל נביר

הרב שמואל מחפץ, חיפש מקום לשליחות ומצא את עצמו מסתובב ופועל בשכונת נוה עופר בפאתי תל אביב - יפו. בין עיסוקיו הרבים הספיק לענות לשאלון השליחות של עולם חדש // מנחם מענדל אקסלרוד

[04] לאחד את הניגודים

בין תשעה באב יום חורבן בית המקדש, לעבודה הנדרשת בחודש אלול - קו אחד מחבר: עבודה הדורשת חיבור ושילוב בין הניגודים המקיפים את חיי האדם, מעלה מול מטה, גוף מול נשמה. האם נצליח? // שלום דובער ישראלי

[12] אמונה במנהטן

מתי טוכפלד עזב את תפקיד המראיין והתיישב לענות לשאלות שלנו. הוא חושף את המהפך בחייו שהפך אותו לשליח הפועל להפצת בשורת הגאולה בעיתון ישראל היום ובמסדרונות הכנסת // בנצי פרישמן

הדבר היחיד שבאמת ינחם אותנו על החורבן של בית המקדש הוא בית מקדש חדש. פשוט, נהרס לנו הבית, אנחנו רוצים אותו בחזרה. דברי נחמה והזדהות הם לא חומרי בניה ואי אפשר לשקם איתם את ההריסות. נחמה כזו נאמרה על ידי הנביא ישעיה: "נחמו נחמו עמי יאמר אלוֹקֵיכֶם". כפל המילים "נחמו נחמו" הוא כפל הנחמה על החורבן הכפול של בית המקדש הראשון והשני. אך כאמור, הנחמה המתבקשת היא לא רק דברי פיוס, אלא מילוי החלל שנחסר ובניית בית המקדש, ולכן לא כל כך מובן מהו הצורך בנחמה כפולה? אנחנו צריכים בית מקדש אחד, לא שניים.

גילוי אלוקי או יופי חיצוני

אלא שאכן בית המקדש המתוכנן מהווה שילוב מנצח של שני בתי המקדש, הראשון והשני, שלכל אחד מהם היה יתרון מכריע על חבירו: מבחינת הקדושה, הבית הראשון היה ללא ספק המנצח בתחרות. הוא מלכתחילה בא כיוזמה אלוקית בה פנה הקדוש ברוך הוא לדוד ולשלמה לבנות לו בית קבע בירושלים שיחליף את המקדשות הארעיים שנדרו עד אז ממקום למקום. לעומתו - הבית השני היה כמין 'יוזמה עממית' של העם שחזר מהגלות בכבל. גם בבית הראשון עצמו שרר גילוי אלוקי מוחשי ביותר והיו בו חמש תופעות על-טבעיות שלא היו בבית השני. למשל: אחד הניסים היה מנגנון אלוקי הנקרא "אורים ותומים", באמצעותו זכו בני ישראל לתשובות מדויקות על כל שאלה או התלבטות שעלתה להם. אפילו 'ארון הברית' - הכלי ששכן בתוך "קודש הקודשים" בבית הראשון, כלל לא היה בבית השני, אלא הוטמן במרתף תת קרקעי. לעומת זאת - ביופיו החיצוני, בגודלו, ובאורך הזמן שלו, היה הבית השני גדול מהבית הראשון בכל הבחינות, עד שנאמר עליו "מי שלא ראה . . לא ראה בניין נאה מימיו".

כבר כעת ניתנו מלמעלה לכל אחד כוחות, לקיים תורה ומצוות למעלה ממדידה והגבלה, וממש ניתן לשחות בים האינסופי של התורה

ההבדלים הללו בין המקדשות אינם טכניים, אלא הם מסמלים את ההבדל המהותי ביניהם: הבית הראשון היה אור אלוקי גבוה אבל המציאות בשטח לא הכילה אותו. כמו פרוז'קטור רב עוצמה שמכוון ישר לפנים. הבית השני לעומתו היה מלכתחילה אור שצמח מתוך המציאות למטה, מצד בני ישראל, ולכן - למרות החסרונות שהיו בו מהבחינה של עוצמת הגילוי והאור האלוקי - הוא האריך ימים והיה יפה וגדול יותר.

גם וגם

הגיבוש של שתי המעלות הללו יחד, יהיה בבית השלישי ובאופן אינסופי: מצד אחד ישרור בו הגילוי העצום ביותר של הבורא, ויחד עם זה הוא ייקלט היטב למטה ובצורה המושלמת. זהו החידוש המרכזי של הגאולה, שבה האיש הקטן יוכל להכיל בתוכו את האין-סוף עצמו. וכבר עכשיו, בערב העידן הזה, אנחנו מתחילים לטעום את אותה החוויה, כי כבר כעת ניתנו מלמעלה לכל אחד כוחות אדירים, לקיים תורה ומצוות למעלה ממדידה והגבלה, וממש ניתן לשחות בים האינסופי של התורה ולקבל את חיי הנצח, כהכנה לגילוי התורה החדשה שיגלה הרבי שליט"א מלך המשיח בגאולה האמיתית והשלימה.

השילוב המנצח

ממש באותם רגעים בהם עלה בלהבות בית המקדש, ירדה לעולם נשמתו של המשיח. איך זה יכול להיות, ומה הקשר בין האירועים? • הנחמה הכפולה שממתינה לנו, מדוע אנו לא מסתפקים בבנין בית המקדש, כנחמה על חורבנו של זה שעמד בהר הבית לפני כאלפיים שנה • מהו השילוב הנדרש בבנין בית המקדש השלישי • מה פעלה הדפסת ספר התניא בברייל בעבור לקויי הראיה, ואיך זה קשור להבטחת מלך המשיח לבעל שם טוב • ועל החיבור הנדרש בין הנשמה לגוף כדי להצליח במשימת חינו

1

לחוש עכשיו את העתיד

פינוי? בנינו!

חודש אב, ובשמו המלא - "מנחם אב", מכיל בקרבו קוטביות קיצונית להפליא. מלבד החורבן וההרס שנוהגים לציין בתשעה באב, התרחש גם אירוע משמעותי לא פחות, ממש באותם רגעים של שריפת בית המקדש: במסורת היהודית מסופר שבאותם רגעים שהציתו אש בהיכל המקדש נולד המשיח, זה שעתיד לגאול את ישראל בכוא העת, ובכך החל להפציע בעולם אור של נחמה וגאולה.

לכאורה צירוף המקרים ההפוכים נראה תמוה ומקרי בלבד, אך באמת, התוכן האמיתי של החורבן הוא גאולה, וכל מה שאירע היה רק שלב מוכרח בדרך לגאולה, ולכן לא רק טבעי, אלא אף מתבקש שמתוך ההרס והחורבן יפציע אורו של המשיח.

מזל גובר

ביום הולדת, מעבר למסיבות והחגיגות, גובר מזלו הרוחני של האדם ומעניק לו כוחות מיוחדים, וכך גם בתשעה באב, יום ההולדת הראשון של המשיח, גובר מזלו של הגואל - ויחד איתו של כל עם ישראל. יוצא אם כן שתשעה באב אינו עוד יום של זיכרון עצוב והתרפקות על העבר המפואר שהיה, אלא הוא לא פחות מאשר יום מסוגל כמיוחד לגאולה, יום ההולדת של משיח שבו מזלו מתגבר ומתחזק!

אבל כדי להבין כיצד באמת הולכים שני העניינים יחד - יום הולדת למשיח ביחד עם חורבן ויגון - חשוב להבין

ולהפנים שכל החורבן הינו חלק מתוכנית סדורה להקמת בניין חדש ומפואר הרבה יותר - בית המקדש השלישי, כמין פרויקט 'פינוי-בנינו' שבא להחליף את המקדש הקודם במקדש פאר, גדול ויפה מקודמיו, שהפעם יעמוד לנצח.

ככל שעידן הגאולה קרב, כך רגש העצבות הולך ונעלם, ולכן כל אותם ימים שציינו פרקים שונים בסדרת חורבנה של ירושלים - כמו המצור, הסדק בחומה, ושריפת בית המקדש - לא רק שמתבטלים, אלא הם נהפכים לחגי שמחה וששון, כי כאשר התוכן האמיתי של אותם ימים צף ומתגלה, הרי שהעצב מפנה את מקומו לטובת השמחה וימים אלו נהפכים לימי חג וששון. לשם אנחנו חותרים בכל העת, לגלות ולחשוף את תוכנו האמיתי של חודש מנחם אב שהוא בעצם חודש מסוגל ביותר לגאולה האמיתית והשלימה, חודש של נחמה שבו נולד המשיח, ומזלו - כמו גם המזל של כולנו - גובר, שלכן נפסק בהלכה שאין אומרים 'תחנון' ביום תשעה באב.

בידינו המפתח

הדבר מקבל משנה תוקף מיוחד בדורנו ובתקופה הנוכחית שבה הודיע הרבי שליט"א מלך המשיח כי כל ההישגים הרוחניים שהיו תנאי לגאולה - כמו תשובה, הפצת מעיינות החסידות ו'עבודת הברורים' - כבר מאחורינו, ובית המקדש עומד מוכן למעלה, והכל כבר מוכן לסעודה הגדולה של הלווייתן ושור הבר. כל העניינים המופלאים של הגאולה נמצאים וקיימים בשלימות, וכאילו הונחו בתוך תיבה סגורה שהמפתח שלה נמצא כבר אצל כל אחד מאיתנו, וכעת, רק מחכים לנו, שאנחנו נבקש ונתבע באמת את הגאולה האמיתית והשלימה.

זוהי הגשמת התכלית - ביאת המשיח, שבקרוב ממש יבוא ויקח את כל עם ישראל לירושלים הבנויה ולבית המקדש לגאולה עולמית.

להסתכל על העולם מלמעלה

4

כדי לגשת נכון לקראת חודש אלול, צריך אחת ולתמיד להכיר כיצד עובד המודל המושלם שמחבר את שני הקווים. המסלול האיטי והבטוח שעולה דרגה אחר דרגה, והרוח הפנימית ש"לא סופרת" את מגבלות וחוקי הנורמה: שתי דרכי העבודה הללו מונחות במקביל לשני המרכיבים של האדם, המורכב גם הוא משני חלקים – גוף ונשמה – שבגדול הם די סותרים.

הדמיון בין הגוף שלנו לבהמה על ארבע לא רחוק, כי הגוף שלנו, כמו הבהמה, עסוק מהבוקר עד הלילה בלמלא את יצר התאוה האישי, לאכול טוב, לישון טוב, ובקיצור – לחיות את החיים וליהנות.

אבל לעומת זאת, את הנשמה השוכנת בקרבנו זה לא כל כך מעניין כי היא 'חלק אלוקה ממעל ממש' – ניצוץ קטן של אלוקים, ותחומי העניין שלה הרבה יותר נשגבים.

הרפתקה עם מטרה

אז למה בכלל הנשמה הרוחנית יצאה להרפתקה של חיים משותפים עם הגוף? מה היה חסר לה למעלה במקור חוצבה? אלא שזהו הרצון של הבורא – לזכך את העולם ולהכין אותו לגילוי, בגאולה השלימה, ולכן הוא חייב את החיבור הזה, כי אי אפשר לסמוך על הגוף המוגבל והחומרי שיצליח לבדו לתקן את העולם, ולאידיך, הנשמה לבד גם כן לא מסוגלת להשפיע על עולם כה ירוה, שהרי אין ביניהם שום קשר.

רק על ידי החיבור של גוף ונשמה, שעובדים יחד בכוחות שלובים, ניתן להכשיר את העולם בשלימות. משני ההפכים הללו – גוף ונשמה – נולדו שתי השיטות

אפילו היהודי הפשוט ביותר יוכל לעמוד ולהצביע ולחזות בגילוי האלוקי של ימות המשיח והגאולה

בעבודת ה' שהוזכרו קודם: העבודה המדודה והמסודרת היא דרכו של הגוף המוגבל והכפוף לחוקי המציאות, אבל הכח שקיים אצל כל יהודי לעבוד את ה' למעלה ממדידה והגבלה מבלי להתפעל מהטבע משתלשל מהנשמה, שהיא כלל לא מעורבת בכללי המשחק של העולם, כי היא הרבה למעלה מזה.

ומכח הנשמה מגיע יהודי לחודש אלול כשהוא למעלה מכל המגבלות, ודווקא כך הוא מצליח לבצע בשלימות את העבודה של חודש אלול המתבטאת בחמישה קווים כלליים: תורה, עבודה (תפילה), גמילות חסדים, תשובה וגאולה, כשהאחרון הוא הברית התיכון החודר בכל שאר קווי העבודה.

כן תהיה לנו

כאשר הכל חדור ברוחה של הגאולה, יכולים לטעום מהתקופה הזו, אז כל הקשר שלנו עם הקדוש ברוך הוא יהיה בגלוי למעלה מכל מדידה והגבלה.

ולכן כבר עכשיו צריכים לפרסם בכל מקום את העבודה המעודכנת של חודש אלול בערב הגאולה, שבו ניתן כבר לעמוד במצב שלמעלה ממדידה והגבלה, יחד עם הציפייה והבטחון הגמור שתיכף ומיד ממש רואים ממש שהנה הנה המלך המשיח בא, ועד שהיום ממש זוכים לברכת הגאולה האמיתית והשלימה.

וכן תהיה לנו, שכל בני ישראל זוכים לפקוח את עיניהם ורואים את מימוש הבטחתו של הקדוש ברוך הוא "ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה" – ברכת הגאולה, שאפילו היהודי הפשוט ביותר יוכל לעמוד ולהצביע ולחזות בגילוי האלוקי של ימות המשיח והגאולה האמיתית והשלימה.

מבוסס על שיחות הרבי שליט"א מלך המשיח, שבתות פרשיות דברים, ואתחנן, עקב וראה ה'תשנ"א

הדרך אל האור, ברורה מאי פעם

3

יש לנו נח

בהידור והרבה יותר מהמקובל. שתי הדרכים הללו הן נכונות וטובות, אבל התכלית שבשבילה אנחנו נמצאים כאן היא לא לגלות רק את כח הנשמה שלנו, אלא לעבוד את ה' דווקא עם הגוף והיכולות שלו, לאט אבל בטוח. אבל יחד עם זה, לא נוכל להתעלם ולוותר על כח הנשמה שבקרבנו, המאפשר לנו להסתער מעל כל המדידות וההגבלות. אז מה כן?

הקו המושלם הוא לחבר עלינו לגלות כיצד אנחנו משתמשים עם הכוחות הללו, בכדי להתקדם בתוך הגדרים המקובעים והמסודרים. ועל זה צריך לערוך חשבון נפש וסיכום – כמה באמת אנחנו מנצלים את הכוחות הללו ומיישמים אותם בחיי היום יום שלנו.

הכל מוכן ומושלם

גם העם שלנו עבר עליות ומורדות לרוב, אבל כעת אנחנו כבר נמצאים בשלב האחרון – "עקבתא דמשיחא", ולפי כל הסימנים הכתובים במקורות (בגמרא ובמדרשי חז"ל), כבר מזמן 'כלו כל הקיצין' ובני ישראל עומדים הכן דרוכים לרגע הנכסף של הגאולה.

ובתוך תקופה מיוחדת זו, זכה עם ישראל לשמוע ולהתבשר מאת הנשיא שעבודת בני ישראל נגמרה והושלמה, והדבר היחידי שנשאר הוא תנועה אחת של הקב"ה שיוציא את בני ישראל אל הגאולה.

אפילו עבודת "הפצת המעיינות" שהוטלה עלינו – להפיץ את מעיינות תורת החסידות ולהנגיש אותם לכל קהל ולכל אדם – כבר בוצעה על הצד הטוב ביותר, עד שאפילו עבור עיוורים ובעלי ליקויי ראייה תורגמו ספרי חסידות לבריייל.

כיום אין אדם אחד על פני היקום שאין באפשרותו לגשת ולזכות לטעום מתורת החסידות המכינה את האדם לקראת הגאולה, וממילא, לאחר כל ההסברים, מובן שהמסקנה המתבקשת מחשבון הנפש הוא שכבר הגיע זמן הגאולה בפשטות, ושתיכף ומיד צריכה לבוא הגאולה האמיתית והשלימה על ידי הרבי שליט"א מלך המשיח – בקרוב ממש, ממש.

תכל'ס, איך באמת מצליחים לעשות את זה בתרגום לעברית פשוטה? ריחו של חודש אלול ההולך ומתקרב מכה כבר באפינו, ואיתו כולנו מבקשים לערוך חשבון נפש אישי, כמה התקדמנו ומה התוכניות הבאות לקראת השנה החדשה.

החיים אינם סטטיים, אלא הם נתונים להתפתחויות ושינויים, עליות ומורדות לרוב. לפעמים הכל זורם והולך חלק, ולפעמים הדבר הכי קטן בא בקושי ובמאמץ רב, והסיבה להבדלים הללו בין זמן לזמן, נובעים מהקשר שלנו עם הבורא, קשר שגם נתון לשינויים.

אבל בנוסף לקשר האישי שלנו – המדוד והמוגבל, קיים נתיב נוסף, דרכו אנחנו מקבלים מפעם לפעם עידוד וכוחות מלמעלה מבלי להתחשב במצב שלנו, אלו הם אותם רגעי התעוררות שצצים אצלנו במפתיע ומושכים אותנו לעלות למעלה ולהתקדם בחיבור אל המקור.

חשבון נפש

וכמו בקשר עם הבורא כך גם בהתקדמות האישית: יש את הדרך המקובלת שבה עולים במדרגות בצורה מסודרת צעד אחר צעד, אבל יש נתיב נוסף שבו מלכתחילה אנחנו נמצאים למעלה!

במילים פשוטות: אפשר לקיים את התורה והמצוות כרגיל, להתקדם אט אט בדרך הישרה ולהוסיף בקיום המצוות בצורה מסודרת. אבל ישנה דרך נוספת שהיא למעלה מכל מדידה והגבלה, כמין תנועה בנפש שממקמת אותנו מראש בדרגה הגבוהה ביותר, בקיום תורה ומצוות

[בזכות נשים // מלי קופצ'יק]

הסוד של הילדים העדינים

גלי את סוד הטוהר הנשי, לאהבה נמשכת, בלתי נשחקת כי הזוגיות שלך זקוקה ליחס מיוחד! • טהרה שומרים לאורך כל חיי הנישואין, אך בטור זה נקדיש מילים לבונס מיוחד שלו הקשור לילדים • איך לאופי הזוגיות השפעה על דור ההמשך וההורות?

צילום אילוסטרציה: נהוראי אדרי

קדושה וטהרה בכל מצב

ומאוזנת, ליטול תוספי מזון: חומצה פולית, ברזל ומולטי וויטמיני, ולנהל אורח חיים שיכול לרקום בתוכו עובר בריא.

במקביל להכנות הפיזיות יש לערוך הכנות רוחניות של הטהרות כדי לקבל את פניו של העובר וליצור אותו בסביבה טהורה וסטריילית מנגיפים רוחניים.

מחקרים רבים הוכיחו שההקפדה הפיזית, בפרט לפני, ובמהלך ההתהוות של העובר ברחם - ישפיעו על התפתחותו, גדילתו, התבגרותו ואולי אף על תוחלת חייו. כך היצמדות לחוקי הטהרה, על פרטיהם, לפני ההריון, בהתקמותו ובהמשכו, יש לה חשיבות עליונה והינה קריטית להתפתחות תקינה ועתידי ילדך/תך עלי אדמות.

טהרת המשפחה - הדרך לאושר ובריאות

דיני טהרת המשפחה שומרים משום שהם, בראש ובראשונה, ציווי בורא העולם ומנהיגו שמופיע בתורתו הקדושה והנצחית. עד לגאולה, אין אנו, המוגבלים, מסוגלים לחדור לעומק טעמי המצוות ופנימיותן האין-סופית והבלתי מוגבלת. אך לפי מבחן התוצאה, שמירת הטהרה מוכיחה את עצמה בשטח, וזה גם מאושר מחקרית, כגורם של שגשוג בחיים - באושר, בבריאות, בסיפוק, בלידת ילדים מוכשרים, עדינים ונאים יותר, בנחת ובחויית קדושה. לא תנסי?

רוצה להעמיק עוד? פני לשליחת חב"ד באזור מגוריך להדרכה אישית/קבוצתית ו/או שליחי מייל לכתובת הבאה וקבלי חינוך את חוברת הטהרה הדיגיטלית: shlach770@gmail.com

האישות - מביאות לידי כך שהילדים נולדים בקדושה וטהרה, נשמתם זכה ועדינה יותר, וכישרונותיהם טובים יותר.

מאז נוצר העם נשמרה סגולת הטהרה באדיקות כמתכון יקר וסודי לאושר. רק דורות מספר עברו מאז

**לפי מבחן התוצאה, שמירת
הטהרה מוכיחה את עצמה בשטח,
וזה גם מאושר מחקרית, כגורם
של שגשוג בחיים - באושר,
בבריאות, בסיפוק, בלידת ילדים
מוכשרים, עדינים ונאים יותר,
בנחת ובחויית קדושה**

החלה ההידרדרות בשמירת דיני הטהרה, ואנו כבר עדים, לדאבון ליבנו, לירידה מוסרית גדולה. פשעים למיניהם, שלא היו קיימים בעבר ברחוב היהודי, בעיות נפשיות, סטיות, התנהגות בוטה כלפי ההורים, ואף ספקות באמונה בכורא - כל אלו מקורם, במקרים רבים, בכסיס רעוע, באי שמירת חוקי הטהרה על ידי ההורים. למה שלא תתנו לילדכם נקודת פתיחה טובה יותר לחיים??

הכנה קריטית להריון בריא

כל מי שמצפה להריון, להתפתחותם של חיים חדשים ברחם, יודעת שלא מספיקה הגנטיקה; כדי שהוא יוכל להתפתח כראוי, את צריכה להקפיד על תזונה בריאה

ישנם שלושה שותפים בקונספט היצירה של כל ילד: האם והאב - ששילוב תכונותיהם הפיזיות עובר לילד, והשותף השלישי, הבורא - מעניק מלמעלה את נשמת החיים. הקבלה מתארת את הנשמה כנעלית וקדושה מדי - מכדי להיות מוכלת בגוף פיזי ללא אמצעי שמירה. נמחיש זאת כך: כשם שאסטרונוט או צוללן זקוק לחליפת חלל או חליפת צלילה מיוחדת, חליפה המשמשת אמצעי הגנה עבורו, ובמקביל כממשק, דרכו הוא יכול לפעול ולתקשר עם סביבתו, כך גם הנשמה האלוקית זקוקה ל-"חליפה" על מנת לשרוד ולתקשר עם הגוף והעולם החיצוני: אחרת, השפעתה עשויה להיות רק כמו "מנוע" לפונקציות מכניות שונות, ואילו מגוון יכולותיה הרוחניות נותרות חסומות.

ל-"חליפה" הזו אחראים אביו ואימו של הילד, והיא מעוצבת על פי מחשבותיהם והתנהגותם לפני ובמהלך החיבור היוצר.

כל המחשבות, הדיבורים והמעשים הטובים שהאדם יממש במהלך חייו, עוברים באותם רגעים גדולים. אפילו החיים והשפע האלוקי אותם יקבל, עוברים דרך אותו צינור. הנשמה עצמה יכולה להיות זכה וגבוהה במיוחד, אך אם ה-"חליפה" איננה תואמת, האור הזה יתקל בקשיים עצומים בדרכו לפרוץ החוצה.

זו גם הסיבה שחכמי הקבלה אומרים שמעמד העולם תלוי באופי וזכות היחסים בין איש ואישה!

ילדים הנוצרים בטוהרה זוכים לכבונס: יופי וחן מיוחדים. אך יופי הינו פרט שולי לעומת התוצאה הנפשית ב"תוצרת" שלנו - בילדים. כאשר בזמן הקשר הפיזי, את טהורה ומחשבותיכם, ההורים, בעת ההתהוות הראשונית, הן סביב ענייני קדושה (כמו דמותו של הרבי שליט"א מלך המשיח, פסוקי תורה ותפילה, ואפילו צורת אותיות האלף-בית הקדושות), או אז זוכה הילד/ה ל-"לבושים" רוחניים זכים ומעודנים יותר. הלבושים הם הכלים שבאמצעותם הנפש מתבטאת - מחשבה, דיבור ומעשה. זוהי המתנה המשמעותית ביותר אותה, אתם כהורים, יכולים לתת לילדכם. את הנשמה הוא מקבל מאלוהים, והיא יכולה להיות נשמה גבוהה ביותר! אך כמה קשיים ועבודה עצמית היא תצטרך לשאת ועם אילו נטיות תאלץ להתמודד - כדי להתבטא כראוי וכיאה - זה תלוי רק בכם! ומי לא רוצה ילדים בעלי התנהגות עדינה יותר, שמחשבותיהם נקיות יותר, ודיבוריהם נאים ומכבדים יותר, עם כמה שפחות נטיות שליליות??

המענק המשמעותי ביותר לילד

דמותו הרוחנית של עם ישראל נקבעה לא מעט בזכות חוקי הטהרה. אם את משתאה מאין נובעת הגאונות היהודית ומניין עוצמתה של הנפש היהודית שהחזיקה מעמד בכל הצרות והתלאות, במינימום תופעות של עבריינות, הרי מקור כל זה הוא - טוהר החיים היהודיים, שנשמר באמצעות דיני טהרת המשפחה. ההתכוונות ההדדית וההיטהרות לקראת חיי

[בנימה אישית // נעמה טונפלד]

לא לפחד לכאוב

אחרי שחווים דחיה וסירוב, הכי חשוב זה להפיק לקחים במהירות ולצאת לדרך חדשה, טובה יותר. כך עושים עם ישראל כל שנה, מיד אחרי תשעה באב

לצמוח מתוך הריקבון והירידה

אחר. ובמקום להגיד את כל אלה הוא שאל אותי: את עצובה? ואמרתי לו שכן. והוא אמר: אני מצטער בצערך. ידעתי כמה רצית את זה. ונתן לי את החופש להרגיש קצת את הכאב הזה, המסוים לגבי אותה דחיה כואבת.

בדור הזה אנחנו ממהרים נורא לטשטש את הפגמים. להחליק, לרטש, לשים פילטר, ללבוש חיוך מזויף כשהכל בפנים בוכה ולנסות לשחק את המשחק, ואני אומרת- למה? מותר לפעמים פשוט לכאוב. נכון זה לא פוטוגני, יש דמעות ונזלת, העיניים מתנפחות ומאדימות, ורוצים רק לברוח משם לרגעים שהמחיים והיפים שלנו שמצטלמים טוב, אבל ברגעים של הדחיה, הפספוס, ההחמצה והכאב יש הרבה כוח.

כל שנה בחודש אב, אנחנו מציינים לא רק יום אחד- תקופה שלימה כזאת. החל מ"ז תמוז תקופת בין המיצרים, ומר"ח אב תשעת הימים, עד לט' באב שהוא יום הקינה והאבל על הפספוס הגדול ביותר בעולם. קינה על גלות ועל חורבן ועל דחיה. אנו צמים ומתענים, בוכים ואבלים, נמנעים ממוזיקה, שמחות בשר ויין וממציים את כל הדרכים לבטא את הצער הפרטי והכללי שלנו על כל ההפסדים והכשלונות באשר הם. ומיד אחר כך, שבע דנחמתא. לאט לאט הקב"ה מקים אותנו מעפרנו, מוחה דמעה מעל לחיינו מנחם ומקרב אותנו אליו באהבה. מותר לכאוב, מותר להצטער, מותר להרגיש כאב וחוסר. לא צריך לטשטש את זה במילים יפות ולדחוק את זה הלאה, מותר לדבר על זה ולפרוק, אבל אחרי כל זה, לקום, להתנחם ולהמשיך הלאה. ובאשר ל"ז אמשיך לנסות ולהתקבל. בטוח טוב משהו יגיע. אין לי בכלל ספק בזה.

כהנה וכהנה הרהורי סרק, שתפקידם להרחיק ממני את האכזבה והכאב, החלטתי פשוט להתבונן בזה. להסכים לקבל דחיה, להרגיש את תחושת ההחמצה, ההפסד, של משהו שרציתי וכל כך ציפיתי וייחלתי לו, לא

בדור הזה אנחנו ממהרים נורא לטשטש את הפגמים. להחליק, לרטש, לשים פילטר, ללבוש חיוך מזויף כשהכל בפנים בוכה ולנסות לשחק את המשחק, ואני אומרת- למה? מותר לפעמים פשוט לכאוב. נכון זה לא פוטוגני, יש דמעות ונזלת, העיניים מתנפחות ומאדימות, ורוצים רק לברוח משם שמצטלמים טוב, אבל ברגעים של הדחיה, הפספוס, ההחמצה והכאב יש הרבה כוח

קרה. הייתי עצובה, ובעלי שהבחין בכך, יכול היה גם הוא ליפול למלכודת הקלישאות, ובקלות. שטויות, עזבי, זה לא נורא, הם הפסידו, זה בטוח לא כזה וואו, יבוא משהו

היה משהו שרציתי נורא להתקבל אליו. ממש אבל. והייתי בטוחה, שהמשהו הזה רוצה אותי באותה מידה- אם לא יותר. הכנתי את עצמי התכוננתי הייתי בבטחון מלא וגמור שהנה זה קורה. כמה הייתי בבטחון? שרייבתי לי חופש מהעבודה ביומן, תכננתי את לוחות הזמנים כך שאתפנה לגמרי למשהו הזה שאני רוצה, ולא הפסקתי לדבר על כך. דיברתי על זה כאילו זה כבר קורה. כאילו זה כבר קרה. רקמתי תכניות וחלומות ושאיפות קומה על גבי קומה בהתבסס על ההנחה המובנת מאליה: אני רוצה את המשהו הזה ולכן אני אקבל אותו. כי כך זה הגיוני, נכון, מתבקש ומובן מאליי.

אז זהו. שלא. מייל פשוט קצר וקולע הזיז אותי מכל התכניות והחלומות: שלום נעמה, לצערנו לא התקבלת ל... אנו מזמינים אותך לנסות בשנית בשנה הבאה, ומאחלים לך בהצלחה.

מה? מה? לא התקבלתי? מזומרת לא התקבלתי? טאק זה חוצפנות! אני אמורה להתקבל. אני אמורה להיות שם, אני חייבת, כבר תכננתי הכל, הכל היה סלול בדרך להגשמת החלום, מה הכוונה לא התקבלתי? למה?

וכאן נכנסתי לדיון פנימי עם עצמי, האם אני באמת רוצה לדעת למה. ומה משמעות התשובה הזאת בשבילי. ובמקום לומר לעצמי: שטויות, בעיה שלהם, הם הפסידו, ממילא זה לא היה שווה, כנראה לא הייתי צריכה להיות שם, אולי לא קיבלו אותי מטעמי גזענות, אולי בכלל אני לא באמת טובה כמו שחשבתי, ועוד

HOME DESIGN

טפטים וחיפויים

טפטים וחיפויים לכל חלל בבית • עיצוב לקיר סלון
חדרי ילדים • חללי עבודה • חיפוי וחידוש מטבחים
חידוש דלתות - טפט עבה ואיכותי

המרכז הארצי במחירים זולים

חייגו עכשיו: 058.770.2929 • כולל שירותי התקנה

צמד חמד, מוח ונשמה

מחקר חדש גילה כי קיים קשר בין מבנה המוח ואופן פעילותו, להחלטות הפוליטיות של כל אחד. מתברר כי מעבר לחינוך וההשפעה המקיפה של הסביבה בה אנו חיים, מעניקים לנו ההורים גם את התכונות הפנימיות

האם הכל תלוי במבנה המוח?

מחקר חדש שהינו הגדול בעולם מסוגו, פורסם לאחרונה בכתב עת מדעי רציני ומחמיר (PNAS). מתוצאות המחקר עולה כי ניתן לחזות התנהלות פוליטית של בני אדם על פי סריקת המוח ב-MRI (הדמיה בעזרת תהודה מגנטית). האמנם ניתן לחזות התנהגות פוליטית רק על ידי התבוננות בהתנהלות הקישורים במוח? "התשובה היא כן" מאוד מהדהד! טוען בלהט המחבר המשותף של המחקר סקייילר קרנמה, פרופסור למדעי המדינה באוניברסיטת אוהיו, ומוסיף כי "מהתוצאות עולה שהמקורות הביולוגיים והניורולוגיים של התנהגות פוליטית, עמוקים בהרבה משחשבו בעבר".

סריקות-המוח בוצעו בנסיינים מתנדבים כאשר הללו עסקו בפעילויות חשיבתיות מתוכננות. המחקר כלל 174 אנשים בריאים, שביצעו מטלות מוגדרות כאשר הם שוהים בתוך סורק MRI. "אף אחת משמונה המטלות שביצעו לא נגעו בפוליטיקה או מפלגתיות", אמרה סאו יון יאנג, מרצה בכירה למדע המדינה באוניברסיטת נורת'ווסטרן שהייתה אחת משותפות המחקר. הפעילויות הניסיוניות כולן הצביעו במדויק על מידע רגיש: האם האדם הזה אוהב בדעות שמרניות או ליברליות מבחינה פוליטית.

הסתבר כי בכל האמור לגבי חשיפת מגמות פוליטיות, ה"חתימות" הביולוגיות במוח הן בעלות סיכוי טוב באותה מידה כמו המנבא החזק ביותר שבו משתמשים לעיתים קרובות בניבוי סטטיסטיקה של תוצאות בחירות, הלא הוא ההתאמה לאידיאולוגיה הפוליטית של ההורים. "למעשה, אפילו כאשר המשתתפים התבקשו לנחש בקטט ולא לחשוב על שום דבר מיוחד, גם אז הראו סריקות המוח שלהם קשר לאידיאולוגיה הפוליטית בה הם אוהזים", אמר ג'יימס ווילסון, מרצה בכיר לפסיכיאטריה וביו-סטטיסטיקה בבית הספר לרפואה של האוניברסיטה של פיטסבורג.

לשלוש משמונה המטלות היו קשרים חזקים במיוחד לדיוק ה"ניבוי" בקשר לגישה הפוליטית: הראשונה שהראתה קשר מובהק לגוון הפוליטי המוצהר, הייתה מטלה של אמפתיה. במהלכה הוצגו בפני הנסיינים תמונות של פנים המביעות רגש. האמוציות התחלקו בין תמונות של פנים ניטרליות, פנים שמחות, פנים עצובות ופנים המביעות חשש. המטלה השנייה בדקה את הזיכרון האפיוזודי, והשלישית הייתה מטלת פרס, שבה יכלו הנסיינים להרוויח או להפסיד כסף לפי המהירות שבה לחצו על לחצן.

הסריקות של מטלת הפרס יכלו לנבא קיצוניות פוליטית (של מי שהגדירו את עצמם כמאוד שמרנים, או מאוד ליברלים) בעוד למשימת האמפתיה (לתגובות האמוציונליות) היה קשר מובהק לאידיאולוגיה מתונה. "מה שאיננו יודעים הוא, האם החתימה במוח נמצאת שם בגלל האידיאולוגיה בה בחרו הנסיינים, או האם האידיאולוגיה של האנשים נגרמת על ידי החתימות שמצאנו", התוודה אחד מעורכי המחקר. המחקר הזה עורר שאלות רבות, והוא עתיד להיות הסנונית הראשונה בסדרת מחקרים מדעיים שימשיכו בוודאי לחקור את

במלחמה פתרון הולם לעתים קרובות (רשימה חלקית כנ"ל). הם יכולים להיות שוטרים, לוחמים, מנתחים או מוהלים.

המוח מעבד את נטייתה של הנפש בהתאם לנתוני החיים. החינוך ערכי-החברה ונורמות מקובלות במרחב-זמן בו חי האדם. ועכשיו להפתעה הגדולה, שימו לב: תפקידו העיקרי של המוח, הוא ביצירת תקשורת. תקשורת בין חווייתה של הנשמה שחשה את הנוכחות האלוקית בכל מאודה, לבין מושגיו המגושמים והארציים של הגוף הביולוגי. ובמה תלויה איכותו של התפקוד המוחי הזה? - לא נכון. לא קשור בכלל לאינטליגנציה... או למה כן?

לכוונות טהורות. חשיבה נקיה וטובה של ההורים בשעה מיוחדת מאד: שעת יצירת העובר. להורים אין יכולת לקבוע את סוג הנשמה או איכותה. אם תהיה לילדם "נשמה גבוהה" או לא כל כך... כל זה איננו נמצא בתחום אחריותם. אבל הם כן יכולים להעניק לילדם רגישות או ח"ו אטימות לחוויית נוכחותו של השם בחייהם.

להטביע בו/בה את היכולת לחוות קדושה. ככה שכאשר יתקלו בזה, ידעו שזה זה. מבפנים. בטרמינולוגיה החסידית נקראים הגוף, כולל התפקוד-המוחי, בשם הקוד "לבושי הנפש". והם הם שקובעים כיצד תתבטא הנשמה במציאות הפיזית. גם נשמה גבוהה זקוקה נואשות לקידוש ההורים בשעה הזאת, ולא תצליח לממש את הפוטנציאל האלוקי הטמון בה, בלעדיו. מה לא עושים הורים עבור ילד. כדי לזכות בילה. כדי לסייע לו בכל דבר. בהצלחת שליחותה של נשמתו עלי אדמות. הגשמת המטרה ועיקר העיקרים של חייו. אוהבת ילדים? תני להם צ'אנס לזהות את האמת. חפשי רבנית כלכבך (רק שתהיה אחת אמיתית), ושבי איתה ללמוד מה צריך לעשות כדי שזה יצליח. זה בידיים שלך.

הקשר שבין תכונות אישיות, אידיאולוגיות והתנהגות אנושית, לבין מבנה ותפקוד ניורוביולוגי של המוח.

האמת - זה יכול להיות גם די מבהיל. תארו לעצמכם זליגה של מידע מהסוג הזה החוצה ממכוני המחקר, ואפשרות לפלוש למוחו של אדם ולגלות עליו.. הכל! ברורה. אך אל חשש, מבחינה מדעית עדיין רב הנסתר על הגלוי, וטכנולוגיה מדוייקת ומינה מעין זו נשמעת עדיין די רחוקה.

מה שבטוח, שככל החידושים המדעיים כולל המתקדמים והספציפיים ביותר, כך גם זה - מתואר לפרטי פרטים בכתבי תורת החסידות.

"חסידות" הוא שמן של אמיתות-אלוקיות שהן על-אנושיות במהותן. ועם זאת, למרבה הפלא דווקא החומר העילאי הזה איננו סודי. הוא מצליח לעבור את מחסום העל-מודע, ונמסר בשמחה לכל דורשי האמת כאשר הם. ובענייננו: המוח הוא המימסר המקשר בין התכנים האלוקיים העל-שכליים, לבין התוכנה האנושית. בין האינסופי, לבין האנושי המוגבל. מכונת פלאים שמסוגלת לקלוט מסרים ממימדים אחרים, ומיד לעבד ולתרגם אותם לשפת בני האדם.

שני השחקנים שיוצרים את המודעות האנושית הם הנשמה והמוח. שני אלה רוקדים יחד טנגו מזה רק מעט מזעיר מהנשמה מתבטא בגוף, אך די בהשראה קלושה זו בכדי לתת לאדם אופי מובהק. מאפיינים של "חסד" ("ליברליות") או של "גבורה" ("שמרנות").

נשמות שמצד החסד תשאפנה ליהנות מהחיים, עלולות ליפול להתמכרויות ותאוות, או שתתבטאנה באופי נדיב וחברי, רצון להתחבר. הם עשויים להיות טיפוסים רוחניים, ליהנות מעזרה לזולת ולשאוף לעשות שלום (רשימה חלקית ורדודה מאד).

לעומתן, נשמות מצד הגבורה מאפיינות אנשים חסכניים, חשדנים וקפדניים יותר. אלה ידקדקו בקטנות, יעמדו על שלהם בתוקף, ועשויים לכעוס ולראות

הסוכריה האמיתית

האם יכול להיות שאנו מצפים למשיח רק בשביל שייפתרו כל הבעיות הכלכליות והבריאותיות שלנו? מה זה בעצם אומר משיח? מדוע מחכים לו בציפיה עצומה? ומה השינוי הגדול שהוא יביא כאשר הוא יגיע בקרוב ממש?

שפע של ממתקים יפתור את הבעיה?

מה, באמת יגדלו סוכריות על העצים?! שואל הילד בפליאה ובעיניו ניצת זיק תקווה לגאולה... כן! כן! אנחנו עונים לו בהתרגשות, ומוסיפים ידע שלא רק ממתקים אלא גם בגדים, ועוד הרבה דברים טובים. ציפיית הילד הולכת וגדלה לגאולה לאור הממצאים החשובים.

ומה הן הסוכריות שלנו, המבוגרים? בריאות, נחת, ים של כסף, ועוד כמה רצונות של קניות וחוויות. אין בעיה, מותר לנו לרצות חומרנות, רק לא לשכוח לכוון לשם שמיים. אפילו בקריאת שמע מופיעות הבטחות גדולות על שפע גשמי.

אבל אם נכנס רגע לעומק של הדברים, למה באמת אנחנו כל כך רוצים משיח? או במילים אחרות: אם נקום בכוכר אחד עם בשורה שאנחנו חיים לנצח, חשבון הבנק שלנו אין סופי, ויש רק נחת מהילדים – אז כבר לא נרצה משיח (חס ושלום)? מהו המשיח הזה שאנו מצפים לו – גם בלי קשר לשפע הגשמי העצום ושאר סוכריות. השפע, השלום, וכל המסביב אלו הם תוצאות של המשיח עצמו. אך מהו המשיח הזה?

ישנו סיפור נפלא על האדמו"ר השלישי בחב"ד, "הצמח צדק". בהיותו ילד אימץ אותו סביו הגדול רבי שניאור זלמן מייסד חסידות חב"ד, המכונה "האדמו"ר הזקן". זאת לאחר שהתערער קטרוג רוחני גדול על הסבא, ובתו הקדושה – אמו של הצמח צדק הקטן – הסכימה להיכנס תחת אביה ומסרה את נפשה במקומו. אחר מאורע זה לקח האדמו"ר הזקן את הצמח צדק תחת חסותו.

פעם אחת, כאשר ישבו יחד הסבא והנכד הקטן, שאל האדמו"ר הזקן את הצמח צדק: "היכן סבא?" הצביע הילד על פניו של אדמו"ר הזקן. "הנה סבא!", קרא הנכד. אדמו"ר הזקן לא הסתפק בתשובה זו, ואמר "אלו הפנים של סבא, אך איפה סבא?"

הצמח צדק הצביע על ידו של אדמו"ר הזקן, על גופו, על אוזניו, על אפו ועל פיו, אך בכל פעם דחתה הסבא את תשובתו, בטענה "זו היד של סבא", "זה הגוף של סבא", "זה האף של סבא..." אך היכן סבא בעצמו?!

הילד הפיקח שמקטנותו נועד לגדולות, לא ויתר. הוא התחבא מאחורי הדלת והחל לצעוק "סבא! סבא!". אדמו"ר הזקן הסיט את הדלת ואמר "כן". אז אמר הילד בתרועת ניצחון "הנה! הנה! זהו סבא!!".

סיפור זה משמש לנו דוגמה מצוינת להבנת ההבדל בין עצם לגילוי. בין הסבא בעצמו לאחד מאיבריו. ברור שכל אחד מאיבריו של הסבא הם חלק בלתי נפרד ממנו, יחד עם זאת ברור שהם אינם הוא בעצמו. כל עוד אנחנו קוראים לאחד האיברים בשם "יד" או "רגל", זה אומר שאנו מצביעים כעת על הפרט ולא על המכלול.

בחסידות נקראים מושגים אלו בשמות "עצם" ו"גילויים". המושג "עצם" בא להורות על הדבר עצמו – הסבא. שאר הדברים נקראים "גילויים", על שם שמתגלים ממנו אך אינם הוא עצמו ממש.

כאשר זה יתממש מיד ממש - נוכל לקיים את המצוות בשמחה ונחת, ללא מלחמה עם היצר. גם המריבות בין אנשים, המחלוקות, הפוליטיקות, נעימים שיש עדיין בעולם - כולם נראים לנו אך ורק משום שטרם התגלה בעולם השם בעצמו

כך גם השמש והאור שלה. יש את קרני השמש, שעושות אור וחום, ויש את כדור השמש שתלוי בשמים הרחוק מאיתנו. כלומר, כדור השמש "עצם" השמש, והאור היוצא מהכדור הם ה"גילויים" של השמש. מכך אפשר להבין קצת את הרעיון איך הדברים אצל השם. יש אותו בעצמו, ה"עצם" שלו. ויש את האור המאיר ממנו – "גילויים" של השם. כעת אפשר להבין: כל מה שיש לנו היום זה רק גילויים, ובגאולה יתגלה אלינו השם בעצמו.

אז ששואלים: "נו, אז מה זה באמת משיח?" התשובה היא: התגלות של השם בעצמו! וכתוצאה מכך יתגלו כל הדברים הנפלאים של שפע בכל התחומים, ברכה והצלחה.

מסופר על האדמו"ר הזקן שבא להיכנס לבית המדרש יחד עם רבי לוי יצחק מברדיטשוב. מחמת הצפיפות הגדולה לא יכלו הצדיקים להיכנס. הציע הצדיק רבי לוי יצחק לאדמו"ר הזקן פתרון פשוט: לעבור דרך הקיר. אך האדמו"ר הזקן לא אהב את הרעיון ואמר שלא כל דבר

צריך להראות...

הוא לא רצה להראות, אבל לא היה לו בעיה לעשות זאת. ומדוע? כי אצל הצדיקים הגדולים מאירה בגלוי האמת, שכל העולם זה השם ואין עוד חוץ ממנו. הם מרגישים שהשם הוא המציאות האמיתית היחידה, ובמילא יכלו לעבור דרך הקיר, שהרי הקיר אינו מציאות אמיתית.

זאת הרגשה של הגאולה, וזהו המשיח לו אנו מחכים. זאת הסוכריה האמיתית!

וכאשר חלום זה יתממש מיד ממש – נוכל לקיים את המצוות בשמחה ונחת, ללא מלחמה עם היצר גם המריבות בין אנשים, המחלוקות, הפוליטיקות, ושאר הדברים הלא נעימים שיש עדיין בעולם – כולם נראים לנו אך ורק משום שטרם התגלה בעולם השם בעצמו. לכל יהודי, יהיה מי שיהיה, בוער רצון אמיתי לראות את השם. כי השם הוא המציאות האמיתית של היהודי, וכיוון שכך, אנו בתשוקה גדולה להתגלותו המלאה. אז גם יפתרו כל הבעיות מהצד, ויהיו הרבה סוכריות, אבל זה כבר בונוס...

מכיוון שאנו קרובים כל כך לגאולה, אנחנו יכולים כבר עכשיו, לגלות את השם עצמו בתוכנו ובתוך העולם, ועל ידי זה גם נוזר את הגילוי השלם של הגאולה. הדרך לגלות את השם נעשית על ידי לימוד תורה בעניינים אלו – ענייני גאולה ומשיח. כאשר השכל מבין, הלב מתחיל להרגיש! כשהשכל מבין את השם – הלב מרגיש את השם.

חשוב להדגיש כי פעם לא כל אחד היה יכול להגיע לדרגות נעלות כאלו של לראות את השם בחייו הפרטיים, ועניין זה היה שייך רק לצדיקים הגדולים. אבל היום, כשאנו נמצאים כבר בזמן של הגאולה, כל אחד יכול להיות בדרגה הזאת ולראות השם!

חדשות גאולה ומשיח שלימות הארץ

אתר הגאולה
www.hageula.com

הגאולה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

עם
מעייין
צידיק

יש לי עניין

ברי ובנות מזל

כ"ה שזכינו, אשרינו ומה טוב חלקנו עוד אחת מהמתנות הקסומות שבורא עולם העניק לנו, רק לנו העם היהודי. מרגלית נוצצת שעוברת מדור לדור. יום מיוחד שחוקק בלב העם היהודי וזה לא משנה מי את או אתה, איפה גדלת, איזו שפה דיברת. זה משהו משותף לכולנו וזה בר או בת מצווה של כל ילד או ילדה יהודיים.

כולנו נחשפים ליום זה בדרך זו או אחרת, אך יום זה הוא בעל משמעות עמוקה גם ברובד החיצוני אך גם ואפילו יותר ברובד הפנימי שלו. הרבי שליט"א מלך המשיח מתייחס ליום זה בכובד ראש ולמהות העצומה שטמונה ביום מיוחד זה שמשול ליום החופה. גמר ועיקר כניסת הנפש הקדושה באדם היא כ"ב שנים אצל בנות, וי"ג שנים אצל בנים, שזה כבר מסביר את החשיבות של יום זה. הסיבה לכך שאצל הבנות אירוע זה נחגג שנה לפני הכניסה נובעת מכך שכינה יתרה ניתנה באישה, כלומר, הבנות מגיעות לשלימות ההבנה וההשגה ונעשות בנות-דעה לפני הכניסה.

בר מצווה. גמר כניסת הנפש הקדושה לאדם צילום: דוב בער הכטמן

ההכרה הזו שבורא עולם מסמיך ילד או ילדה לגדולים ונותן להם את הכוח והזכות לקיים מצוות, מרגשת במיוחד, מכיון שאו מתחזק ומתגלה ביתר שאת וביתר עוז "חלק אלוהים ממעל ממש" שבהם. מנהג שבת/בר המצווה יתנו צדקה ביום זה מכספם הפרטי. יום הבר/ת מצווה הוא בדוגמת יום הלידה, "אני היום ילדתיך", שאז היא הלידה האמיתית של האדם כיון שנתחייב בתורה ומצוות, וניתנת לבן או לבת הזכות להיות שליח על-ידי קיום מצוות, וישנה הוספה יתירה בכרכות השם גם מכיון שזו שמחה הנוגעת בכללות עם ישראל - על שנתוסף עוד יהודי בקיום המצוות.

יום זה מעבר לכך שהוא אירוע מכונן בחיים, זו גם אבן דרך במסלול העם היהודי, המסלול הארוך והמפותל בהתקשרות של כל אחד ואחת עם בורא העולם. לפעמים נתקלים בעלייה ולפעמים בירידה, וכל זה על מנת להגיע ליעד ולהתקרב לאבא שלנו שבשמיים.

כבר מצווה נהוג לומר מאמר חסידות 'איתא במדרש תילים', אותו כתב הרבי המהר"ש. בנו של המהר"ש - הרבי הרש"ב אמר מאמר זה בחגיגת הבר מצווה שלו, ומאוחר יותר - נאמר על ידי בנו של הרבי הרש"ב - הרבי הרי"צ כבר מצווה שלו. המאמר עוסק במעלת מצוות הנחת התפילין לו זוכה בר המצווה לקיים בפעם הראשונה.

הרבי שליט"א מלך המשיח תיקן לקרוא מאמר זה כבר המצווה ולעורר את הסובבים בדברי אלוקים חיים, שזהו הסוד שאנו מעבירים מדור לדור, זו השמחה הרוחנית מעצם יום זה, יום בו בורא עולם מוצא את משכנו בכל לב של בנות ובני המצווה של עם ישראל שזוכים לאחוז בלפיד הבורע שמאיר לנו את הדרך כבר אלפי שנים היישר להתגלותו של מלך המשיח ולבית המקדש השלישי.

**”נשארתי שם כל החג
ופתאום התחלתי לחשוב
אחרת על שלשת
ה'הזויים' שאני פוגש
כל שבת שמאמינים
שהרבי חי והוא המשיח.
פתאום אתה רואה אלפים
שמאמינים בדבר הזה.
ואז אתה אומר לעצמך:
וואלה יש פה משהו”**

הצעיר הישראלי שנחת יומיים לפני הפיגוע במגדלי התאומים במנהטן, רצה בסך הכל לצבור עוד כמה חוויות בחייו ולתכנן את עתידו, אבל שום דבר לא הכין אותו למפגש עם החב"דניקים ששינה את חייו • העיתונאי מתי טוכפלד, הפרשן הפוליטי של עיתון ישראל היום, מגולל לראשונה את סיפור חייו האישי

בנצי פרישמן / צילום: יוסי דוידוב

על רקע 770 בברוקלין, באחד מביקוריו

תוך שהוא מסייע לי בעצות וטיפים כיצד הכי טוב למלא את תוכן הכתבה. בסופו של דבר, הכתבה התפרסמה בעיתון ואני הייתי בעננים.

מאז, בתחילת כל שבוע הייתי מתקשר אליו ושואל איזו מפלגה מעניינת השבוע, באיזה סיפור פוליטי הוא מעוניין השבוע, והייתי כותב כל שבוע כפולת עמודים. לא הייתי מוותר, כל שבוע הייתי כותב. משם הלכתי והתקדמתי בכתיבה העיתונאית שלי, פעם במקום זה ופעם בעיתון אחר.

כל אותה תקופה, אתה ממשיך במסלול חייך האישיים הרגילים, ולא נוצר קשר מיוחד עם חב"ד.

נכון. החלטתי ללמוד לימודים אקדמיים, השלמתי את הבגרות ונכנסתי ללימודי תואר ראשון במכללת אריאל. בחופשת סמסטר הראשונה בין שנה א' לשנה ב', החלטתי לנסוע לניו יורק על מנת לטייל.

נחתתי בניו יורק ב-9 לספטמבר 2001. נסעתי לאכסניה ואיך שאני מגיע, אני רואה ליד ההוסטל חב"דניק שמחלק פליירים. הוא שואל אותי "אתה גר פה?", אמרתי לו "הרגע נחתתי", הוא אומר לי "יופי. שני בלאקים מכאן יש בית חב"ד, שם עושים קבלת שבת לישראלים. אתה מוזמן", קיבלתי את ההזמנה בשמחה.

ביום הראשון לשהותי במקום, לא חשתי בטוב, כך שרק למחרת מצאתי את עצמי יוצא מהחדר ומחפש טלפון ציבורי על מנת להתקשר לחפש תעסוקה לימים הקרובים בניו יורק.

אני מתקרב לטלפון ואיזה זקן אומר לי "שמעת שאיזשהו מטוס נכנס בתאומים?...?" "לא. לא שמעתי" אני משיב ופונה לנסות להתקשר אבל מהר מאוד אני מגלה שאין קווים... אני חוזר לחדרי כשהאווירה ברחוב הולכת ומשתנה. מיד כשהגעתי לחדר אני רואה בטלוויזיה את הבניין הראשון עולה בלהבות, ואז בשידור חי, המטוס השני נכנס בשני חשבותי שאני באיזה סרט.

אחרי ההלם הראשוני אמרתי לעצמי שאני חייב ללכת לשם, אני חייב לראות את זה. מאחר והודיעו בטלוויזיה שאין סאבווי (רכבת תחתית) אז התארגנתי לצאת לשם רגלית. תוך כדי שאני חושב לצאת לשם, אני רואה לנגד עיני, בשידור חי, את הבניין הראשון קורס. לא האמנתי למראה עיני. בפועל הלכו לי כל התוכניות לשהותי בניו יורק. את הימים הבאים העברתי כשאני מרותק למתרחש, ובכל מקרה כל מקומות הביילוי ואפשרויות התעסוקה לא היו רלוונטיים.

באיזה שלב אתה מתחבר לפעילות החב"דית שנתקלת בה קודם?

בליל שבת הגעתי עם קוקו ארוך לראשי, לבית חב"ד. אחרי שמסתיימת שם התפילה, באים כל הישראלים ואז מתחילה תפילה נוספת באווירה תוססת כשלאחריה יושבים כולם לסעודת שבת חמה, בניצוח כמה מתלמידי הישיבה שמגיעים מ-770 בברוקלין. (לא שיערתי לעצמי אז, כי אחרי שסעודת השבת נגמרת הם הולכים 3 שעות בחזרה עד ל-770. הם מצידם אף פעם לא נתנו תחושה שהם ממהרים, תמיד היו יושבים איתנו ומתוועדים עד שעה מאוחרת). התחברתי לאווירה במקום, האמת שגם האוכל היה טעים, ומידי שבת הייתי מגיע לסעודה, היה רק "גיוק" אחד שלא ידעתי

מאחר ולא היה לי את מי לשאול, לא היה לי שום חבר חב"דניק, התחלתי לחפש מידע על הנושא באינטרנט. אני זוכר שראיתי סרטונים שהוא מעודד את השירה של 'יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד' ושיחות שבהם הוא אומר ש"משיח מנחם שמו"

עניתי לו שאני מתעניין בפוליטיקה. "באילו מפלגות תוכל להתעסק?" הוא הקשה, ואני השבתי: "ליכוד, מפד"ל ומרצ". סגן העורך דודי חרמץ, קפץ ואמר לי "מרצ? אני בדיוק מחפש מישהו שיכתוב כתבת עומק על מה שקורה עכשיו במרצ. אתה יכול לכתוב לי עד יום רביעי אלפיים מילה על מרצ?" מיד אמרתי לו "כן בטח" וניגשתי לעבודה... לא ידעתי מאיפה להתחיל. באתי הביתה ושאלתי את אבא שלי מה עלי לעשות, הוא נתן לי את הטלפון של דובר מרצ ועוד כמה, והתחלתי לראיין אותם. הקלטתי את השיחות ואחר כך הכנסתי את הכל למחשב,

חיפשתי עבודה ולא היה לי שום כיוון. היו כמה דברים שהתעניינתי בהם - רפואה, וטרינריה, אבל בפועל החלטתי ללכת על תקשורת. לא מתוך סיבה מיוחדת. לא ידעתי איך להיכנס לזה ומאיפה להתחיל, אז פשוט ניסיתי. פניתי לעיתון "מקור ראשון", שהיה אז בתפוצה מצומצמת, חשבתי שאולי אצליח להתחיל משם. הלכתי לראיון אצל העורך הראשי עמנואל שילה. ולמדתי ממנו לראשונה על המושג פריילנסר - אתה כותב כתבה, אם היא מתפרסמת - אתה מקבל תשלום, ואם לא - לא. "כך תוכל להתחיל" הוא אמר לי. הוא שאל אותי כמה אני מתעניין, אז

הוא נולד בפתח תקווה, בגיל 5 עברה משפחתו לגבעתיים, ומאז ועד החתונה גר שם. אביו הוא מיכאל טוכפלד מהשרונים הבכירים ברדיו קול ישראל ואימו מורה לאמנות בבית ספר לחינוך מיוחד. בילדותו למד בבית-הספר הממלכתי-דתי 'אמונים', חטיבת ביניים במכינה בגבעת שמואל, שנה אחת בישיבת נחלים, ובכיתות יא-יב בישיבה התיכונית ברמת גן. אחרי בית-הספר התגייס לשריון כטנקיסט. **כיצד מצאת את עצמך מוגיע מהמקום בו גדלת, לסקר את המערכת הפוליטית בישראל?** "אבי עבד שנים במחלקת האקטואליה והחדשות ברשת ב'. כשהייתי נער בוגר הוא היה הכתב הפרלמנטרי של קול ישראל. לפעמים היה מגיש יומנים ולפעמים תוכניות בוקר במשך תקופה הוא אף הגיש את התוכנית 'הכל דיבורים'. המציאות בבית הייתה שהרדיו היה דלוק על רשת ב' כל שעות היממה ובכל החדרים: בחדר שינה, בסלון ובמטבח. התחלתי לאהוב אקטואליה וחדשות. זה היה כל הזמן ברקע. אחרי שהשתחררתי מהצבא ב-99,

מיכאל טוכפלד, אביו של מתי, מקבל ברכה ודולר מהרבי שליט"א מלך המשיח

ששומע את הדבר הזה בפעם הראשונה בטוח שזו המצאה של החסידים. והלכת שאול חסידים, ללמוד מהם?

לא היה לי שום חבר חב"דניק, אז התחלתי לחפש באינטרנט מידע בנושא. הבנתי שמדובר פה בדמות אלוקית, מנהיג גדול וקדוש, צדיק ואיש אמת. ואז אני מגלה לחרדתי שהוא בעצמו דיבר על הדברים האלה וזו לא המצאה של החסידים. זה היכה אותי בהלם. אמרתי לעצמי שאם זה ככה אז יש לי שתי אפשרויות, או לחשוב שמדובר בעוד רב עם שגעון גדלות, מהסוג השרלטיני ששומעים עליהם מדי פעם בחדשות, מנהיגי כתות וכאלה, או שהוא אומר את האמת.

אמרתי לעצמי לא יכול להיות שהוא רמאי חלילה, על-פי כל מה ששמעתי עליו, זה איש אמת וצריך להקשיב למה שהוא אומר וללמוד את מה שהוא אומר, המפתח למציאות ואיך צריך לתפוס את המציאות של העולם נמצא בכך

מבחינתם זה היה עוד יום חול רגיל ופתאום הם נזכרים שהיום חג והם באים ורוקדים בשמחת תורה. אתה רואה את השמחה שלהם, איזה אור עשינו להם. זה ממש תפס אותי הקטע הזה.

חזרתי לארץ אחרי החגים, עם רשמים מחוויה מטלטלת, ורציתי לבחון את הדברים ששמעתי ושראיתי ולהבין מה המשמעות של כל זה. במיוחד תפס אותי מה שהם אמרו לי שהרבי חי ושהוא מלך המשיח ורציתי להבין מה המקור לדבר הזה. ראיתי שיש כל כך הרבה אנשים שמאמינים בזה זה משהו שכדאי לבדוק אותו, למרות שלא מצאתי הסבר מסודר לכל הנושא שיניח את דעתי.

הרושם הראשוני היה שמדובר בהמצאה של החסידים, כל מי

מתכנן לחזור למנהטן לדירה שלי לקראת היום השני של החג. הדרך הרגלית לשם, נעשתה עם עוד קבוצה גדולה של בחורים, שיוצאים לכיוון מנהטן כדי לשמח יהודים בכתי הכנסת ("התהלוכה").

מדובר באחד המראות המפעימים, אלפים צועדים שעות ארוכות קצוות העיר.

נכון, גם אנחנו הולכים ושרים ועוברים את הגשרים בדרך למנהטן, דגלי המשיח מתנופפים בידי הצועדים. זו היתה חוויה שאף פעם לא הייתה לי. למרות שהסתובבתי הרבה בניו יורק, מעולם לא יצא לי להגיע ככה בתור יהודי עם הבחורים והשירים והדגל. בדרך כלל כל אחד מגיע כמו תייר שמנסה להשתלב בין הגויים שלא ישימו לב שהוא יהודי.

כשהגענו לטיימס-סקוור התחילו ריקודים שמחים מאוד.

ואז קלטתי את הגדולה של 'התהלוכה'. אתה רואה ישראלים בעיצומו של היום, יוצאים מהחנויות של Macy's, רואים אותך ומיד חיוך גדול נמרח להם על הפנים והם באים מצטרפים, רוקדים איתך ואומרים "חג שמח".

אני ממש התרגשתי לראות את זה.

איך להתמודד איתו - הם אמרו שהרבי מליובאוויטש חי והוא לא נפטר והוא המשיח.

בהתחלה התעלמתי מזה והתעסקתי יותר בתכונות החיוביות האחרות שלהם ולא ב'שטויות'. אבל זה נושא מאוד דומיננטי והם כל הזמן דיברו על זה, נוצר מצב שהתחילו הרבה ויכוחים בינינו בנושא.

רציתי להבין את הטענה הזאת איך אנשים רציונליים שגם חיים את העולם הזה (חבר'ה על הכיפאק, לא מנותקים או תלושים מהמציאות), איך הם יכולים להגיד על יהודי - שכולם ראו שעשו הלוויה - שהוא חי? איך אפשר להגיד כזה דבר?

מצאתי את עצמי שבוע אחרי שבוע, יושב עד שעה מאוחרת כלילות שבת ומתווכח עם בחורים חב"דניקים על משיח וגאולה ועל זה שהרבי חי וקיים.

בינתיים מצאתי עבודה בקונדיטוריה, הייתי כל יום נוסע לפלטבוש בברוקלין. הייתי עובד ביום וחוזר למנהטן כלילה לישון. כל הזמן הפנוי שהיה לי הייתי מנצל לטוילים, לחיות את אמריקה כמו תייר, כשביל זה הגעתי לבניו יורק.

מתי הגיע הצעיד הבא?

ואז הגיעו החגים. ראש השנה הייתי בבית חב"ד עם החבר'ה.

לפני יום כיפור הם אמרו לי שהם לא יבואו. "אתה יכול להישאר פה, להתפלל עם האמריקאים בבית חב"ד, או שאם אתה רוצה אתה יכול לבוא איתנו ל-770".

שאלתי אותם מה זה 770? והם הסבירו לי שמדובר על בית המדרש של הרבי שליט"א מלך המשיח, לשם מגיעים אלפים בחגים.

ברגע הראשון כשנכנסתי ל-770, ממש התעצבנתי על המקום הצפוף הזה. לא היה לי אפשרות אפילו להחזיק את הסידור ולקרוא בו מהצפיפות הגדולה. אמרתי לעצמי מה הם רוצים שאני אהיה ככה כל יום כיפור? איך אני אחזיק פה, הם השתגעו? הם לא נורמלים!

אבל אז התחיל איזה ניגון מרגש שהשבת אותי לגמרי. פתאום אני שומע שירה רמה של אלפי אנשים יחד, לא שמעתי כזה דבר בחיים שלי, זה תפס אותי.

נשארתי שם כל החג ופתאום התחלתי לחשוב אחרת על שלושת ה'הזויים' שאני פוגש כל שבת שמאמינים שהרבי חי והוא המשיח. פתאום אתה רואה אלפים של חבר'ה שמאמינים בדבר הזה. ואז אתה אומר לעצמך וואלה יש פה משהו.

בשמחת תורה כבר לא היה צריך לשכנע אותי מידי הרבה, הגעתי לשם ושוב חוויתי חג שכמותו לא הכרתי קודם לכן. כשאני

באחד הלילות, בשעה שתיים, בהחלטה של רגע, החלטתי שאני כותב עכשיו 'מה שהוא אומר - אני עושה'. כתבתי לרבי שליט"א מלך המשיח והתשובה שקיבלתי היתה "לרגל חתונתו, מזל טוב מזל טוב שיהיה בניין עדי עד, המואר באור תורת החסידות". השתגעתי לגמרי, התקשרתי אל נעמה, הערתי אותה אמרתי לה: "אנחנו מתחתנים! אנחנו מתחתנים! תראי איזה תשובה קיבלתי" גם היא היא הייתה בהלם

עם ראש האופוזיציה (דאז) יצחק בוז'י הרצוג

ואומרת לי שהיא קיבלה עכשיו טלפון של תוצאות הבדיקות שהיא עשתה ואמרו לה שכדאי לעשות ח"ו הפלה. כי יש סיכוי שהילדה תיוולד חולה, היא בכתה בטלפון ושאלה מה נעשה.

ידענו כמובן שאנחנו לא נעשה הפלה כי זה לא היה בכלל רלוונטי, אבל מאוד דאגנו מהבשורה הזאת ולא ידענו מה לעשות. אני בכלל במילואים ואין לי איך לנחם אותה והיא בוכה ומתייפחת בבית.

התקשרתי לידידי שניאור בלוך שהכרתי עוד מסעודות השבת במנהטן, שבאותם ימים בדיוק הגיע לארץ ואמרתי לו "אני חייב עזרה. אני צריך שתבקש בשבילי ברכה מהרבי שליט"א מלך המשיח".

אחרי שהוא לקח ממני את כל הפרטים, הוא הכניס את המכתב בתוך האגרות קודש, כשאני כל הזמן על הקו איתו. ואז הוא פותח ואומר לי "תגידי, אולי אתה כעת במילואים?" השבתי בחיוב, והוא אומר לי: "אתה עושה שם מבצע תפילין?" אמרתי לו: "וואלה, האמת שכן". אז הוא אומר לי "וואי אני לא מאמין. כתוב פה שבזכות מבצע תפילין והפצת היהדות שעושה במקום שבו נמצא, תהיה רפואה שלימה לך, לרעייתך ולצאצאך, מכף רגל ועד ראש, ובלבד שתמשיך להפיץ את היהדות". שנינו היינו בהלם.

כאן אני חייב לעצור ולספר שבאחד הימים כשהתפללתי באוהל המגורים עם התפילין, אחד החיילים הסתכל עלי. אמרתי לו 'אתה רוצה גם?' הוא השיב בחיוב, וכך גם חברו, כך שזיכיתי עוד שניים בהנחת תפילין. אחרי כמה ימים הם כבר הניחו לבד מעצמם. בהמשך היתה לכך השפעה גם על עוד חיילים.

סיימתי את השיחה איתו, ומיד התקשרתי לאשתי, אמרתי לה: "התניקות בריאה ושלימה, הכל בסדר. לא צריך לעשות הפלה, לא צריך לעשות יותר שום בדיקות כדי לוודא את זה. לא צריך שום דבר. יש מי שמנהל לנו את העניינים!"

תפסתי את התפילין, רצתי בכל הבסיס, הנחתי לכולם שם, לא איפשרתי לאף אחד לסרב.

זו היתה הפעם השניה שכתבתי לרבי שליט"א מלך המשיח בחיים.

מכאן הכל כבר השתנה לגמרי. תוך זמן קצר התחלנו תהליך של חיזוק עצום בתורה ומצוות. אשתי קיבלה על עצמה בהדרגה מנהגי צניעות של חב"ד, ואני, שעבדתי אז ברדיו קול חי, התחלתי להסתובב בכל מקום עם דגלון משיח...

כיום אתה עובד בעיתון ישראל
היום, ויחד עם זאת, אתה מגדיר את עצמך כשליח צב"ל דבר. איך משתלבים שני הדברים?

קודם כל, גם פה זה היה תהליך. כשעמדו לפתוח את עיתון ישראל היום, פנו אלי בהצעת עבודה. אז עוד לא ידעו שהוא יגדל כל-כך. התלבטתי אם לעבור לעבוד שם או לא, כי חיפשתי עבודה שתיתן לי ביטחון תעסוקתי ורצייתי להיות בטוח שאני עושה את הצעד הנכון.

כתבתי לרבי שליט"א מלך המשיח שאני מתלבט אם לעבור וקיבלתי תשובה "שכדאי לעבור למקום העבודה החדש, כיוון ששם השפעתו תהיה גדולה יותר". בעקבות זאת עזבתי את רדיו קול חי ונכנסתי לעיתון. עוד לא הייתי ממש חב"דניק, אבל מאוד קרוב. אמנם הגעתי לשם רק ככתב הפוליטי

שאני לא כותב.

רציתי להיות אמיתי עם זה ולכן גם המון זמן נמנעתי מלכתוב, עד שעלתה השאלה אם להתחתן או לא, שהטרידה אותי מאוד באותו שלב. באחד הלילות, בשעה שתיים, בהחלטה של רגע, החלטתי שאני כותב עכשיו 'מה שהוא אומר - אני עושה'.

כתבתי לרבי שליט"א מלך המשיח והתשובה שקיבלתי הייתה "לרגל חתונתך, מוזל טוב מוזל טוב שיהיה בניין עדי עד, המואר באור תורת החסידות". השתגעתי לגמרי, התקשרתי אל נעמה, הערתי אותה אמרתי לה: "אנחנו מתחתנים! אנחנו מתחתנים! תראי איזה תשובה קיבלתי". גם היא היא הייתה בהלם.

בסוף אותו מכתב, נאמר שכדאי לפני החתונה ללמוד מ'קונטרס דרושי חתונה'. לא ידענו מה זה, אמא שלה שאלה את אחד האחים שלה, חסיד חב"ד מברקת, והוא כיוון אותי לרב מנחם שמח משיכון חב"ד בלוד. עשיתי איתו חברותא לפני החתונה, ובעקבות הלימוד, החלטתי שאנחנו נשמור על טהרת המשפחה אחרי החתונה.

למרות שהחתונה לא היתה חב"דית, הרי שבחופה ניגנו ארבע כבות, ובמחרוזת הריקודים שולבו כמה ניגוני חב"ד כשבראשם כמובן "יחי אדוננו".

ואתה ממשיך במסלול חייך: לימודים, עבודה, מילואים

כן. אחרי שנה אשתי הייתה בהריון ואני הייתי במילואים היא מתקשרת אליי בוכה

התחלתי לדמיין את עצמי מדבר עם אנשים על פוליטיקה, וזה כל כך שיעמם אותי הרגשתי שזה תלוש. אמרתי לעצמי 'עד שיש לי כמה דקות עם ח"כ או שר, במקום לדבר איתו על משיח, ויהדות, אני אדבר איתו על פוליטיקה? הרי זה כזה לא מעניין'

של החסידים בנושא משיח, זה דבר שיכול להרחיק אנשים מחב"ד. לי באופן אישי מאוד קשה לשמוע את הדברים האלה. כי זה הדבר שקירב אותי! זה הדבר הראשון שידעתי. זה מה שגרם לי בכלל לחקור ולבדוק. דווקא הנקודה הזאת היא שגרמה לי, דווקא האי-נחת הזו, התפיסה הזאת שזה לא שגרתי, שזה אפילו מטריד מחשבתית, דווקא זה מה שגרם לי להימשך לזה. והפכת מיד ל'חב"דניק צב"ל דבר?' לא. זה לקח לי עוד זמן, אבל כבר הייתי "משיחיסט".

לפני החתונה היתה הפעם הראשונה שכתבתי לרבי שליט"א מלך המשיח (באמצעות האגרות קודש). עד אז אמרתי לעצמי שאני לא יודע עד הסוף אם אני מאמין בזה או לא, אבל אני לא אעשה צחוק. אם אני כותב, התשובה תהיה מחייבת. או שאני כותב ומתייחס ברצינות לתשובה או

אדם הזה. מאחר ולא היה לי את מי לשאול, לא היה לי שום חבר חב"דניק, התחלתי לחפש מידע על הנושא באינטרנט. אני זוכר שראיתי סרטונים שהוא מעודד את השירה של 'יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד' ושיחות שבהם הוא אומר ש"משיח מנחם שמו".

מהר מאוד החברים שלי התחילו לשמוע ממני דיבורים חדשים שלא היו רגילים לשמוע: אנחנו צריכים ללכת אחרי האיש הזה, לראות מה הוא מלמד אותנו, ללמוד מה היחס שלו לעולם ולכל תחום בחיים, עלינו לדעת שמה שהוא אומר זה האמת. החברים שלי חשבו שהשתגעתי...

תמיד אני צוחק ואומר שהייתי משיחיסט עוד לפני שידעתי מה זה ספר התניא. זה חיבר אותי.

יש כאלה שעלולים לטעון שהדיבורים

אבל עם התהליך של ההתקרבות לחב"ד, נכנסו לי לראש דברים ששינו אצלי את סדר העדיפויות.

עם הזמן, אתה קולט שאנשים הרבה יותר מעריכים את זה, זה מדבר אליהם הרבה יותר כשאתה מדבר איתם על יהדות, חסידות ורב, מאשר כשמדברים איתם על פוליטיקה. כשאתה מדבר איתם על הנושאים האלו, אתה משאיר אצלם הרבה יותר חותם, אתה נוגע להם בלב, בנשמה...

איך קורית הסיטואציה? אתה נכנס לחבר כנסת ממפלגה כלשהי בתור כתב של 'ישראל היום' לראיין אותו בנושאי פוליטיקה, ומתחיל לדבר על נושאים אחרים לגמרי?

אספר לך שני סיפורים, ודווקא עם אנשי שמאל:

עמיר פרץ (יו"ר תנועת העבודה לשעבר) קרא לי פעם לפגישה. אני נכנס למשרד שלו, ואני רואה על המדף חנוכיה של חב"ד. ניסיתי להיזכר איתו מאיפה הוא קיבל אותה, אך הוא לא הצליח לזכור. באותה דקה מגיעה המזכירה שלו עם 2 כוסות מים. כל אחד לוקח את הכוס שלו, אני בא לברך ולשתות, פתאום הוא מסתכל עלי, ולפני שהוא שותה הוא שם יד על הראש ומברך... "שהכל נהיה בדברך". אני עונה "אמן", מברך גם והוא עונה לי "אמן". כשהוא גומר לשתות הוא אומר לי "אתה רואה? בזכותך עשיתי מצווה".

אמרתי לו "וואו, כל הכבוד. בוא עכשיו ביחד נעשה עוד מצווה, ויותר גדולה". הוא שואל אותי "מה?" ואני מצביע על הזרוע שלי. כל פעם שאני מגיע לפגישות עם פוליטיקאים אני מביא איתי את התפילין, אז הצבעתי לו על התפילין שאני מחזיק, ואז הוא אמר לי "לא לא לא, אל תגזים".

אמרתי לו "מה, אתה נגד תפילין?" והוא מיהר לענות "מה פתאום, אני נגד? מאיפה הבאת את זה שאני נגד? פשוט אצלי זה לא דבר שאני רגיל אליו. אתה יודע מתי פעם אחרונה הנחתי תפילין? רק כשיש איזה אירועים מיוחדים אני מניח". הסתכלתי עליו ואמרתי לו בשיא הרצינות "עמיר, אתה קורא לי לפגישה אצלך במשרד, אני מגיע, וזה לא אירוע מיוחד? אז הוא הסתכל עלי ואמר "אתה יודע מה? זה אירוע מיוחד, תביא". אז הוא הניח תפילין.

כולם שם מסכיבים לא ראו אותו מעולם מניח תפילין. התחילו לצלם אותו מכל הכיוונים, והוא דווקא נהנה מהסיטואציה.

ומה המקרה השני שקרה לך?
נשלחתי פעם לראיין את אילן גילאון ע"ה מתנועת מרץ (שנפטר לפני חודשיים). הראיון היה סמוך לחג סוכות. יצאתי מהבית שלי בירושלים לכיוון הבית שלו באשדוד, כשיצאתי מהשכונה, אמרתי לעצמי "הרי זה ערב סוכות, איך אני בא אליו בידיים ריקות?" מיד עשיתי פרסה, קניתי סט של ארבעת המינים והמשכתי.

כשהגעתי, הוא חיכה לי מחוץ לבית עם הקלנועית שלו, וכשהוא ראה אותי יוצא מהאוטו עם ארבעת המינים, הוא חשב שזה שלי, אז הוא אמר לי "אני אביא לך כלי עם מים, שתוכל לשים בו את ארבעת המינים". אמרתי לו "לא, אילן, זה בשבילך". הוא הסתכל עלי "מה?", אמרתי לו "הבאת את זה בשבילך, שיהיה לך לחג".

בגלל שהוא היה על כיסא חשמלי הוא היה נמוך, אז הוא תפס והוריד את הראש

הנחת תפילין מרגשת. עם יו"ר העבודה, עמיר פרץ

בכינוס לרגל יום ההולדת המאה ועשרים לרבי שליט"א מלך המשיח צילום: דוב בער הכתום

שלי לגובה שלו, נתן לי נשיקה על הלחי, ואמר לי "וואו, תודה רבה לך, בזכותך אבנה השנה סוכה". הוא לקח את ארבעת המינים, שם בכלי עם מים, והתחלנו את הראיון. אחרי שנגמר הראיון, הוא מציע לי לפתע להגיד איתו "לחיים", שנינו אומרים לחיים, והאווירה מתחממת, ואנחנו מתוועדים ומדברים. ואז הוא פתאום אומר לי "תשמע, שלא תטעה, שלא תבין לא נכון - אני אתאיסט, אני לא מאמין בקדוש ברוך הוא". ואני חצי שיכור אומר לו: "תקשיב טוב אילן, האדמו"ר הזקן, מייסד תנועת חב"ד, גילה לנו שכל יהודי הוא חלק אלוהי ממעל ממש. ידעת שהרבי שליט"א מלך המשיח לא מסכים להשתמש במילה חילונית כלפי יהודי? אין דבר כזה יהודי חילוני, כי לכל יהודי יש לו חתיכה, חלק מהקדוש ברוך הוא שנמצא בתוכו, בין אם הוא רוצה ובין אם הוא לא רוצה, בין אם הוא יודע ובין אם הוא לא יודע. זה נמצא בתוכנו".

המילים התפרצו ממני, והוא ואשתו היו בהלם. ואז הוא אומר לי: "תשמע, לרעיון הזה שהקדוש ברוך הוא, זה לא איזה משהו נעלה בשמיים אלא משהו שנמצא בתוכנו, זה דבר שאני מתחבר אליו".

רציתי להבין את הטענה הזאת, איך אנשים רציונליים שגם חיים את העולם הזה (חבר'ה על הכיפאק, לא מנותקים או תלושים מהמציאות), איך הם יכולים להגיד על יהודי - שכולם ראו שעשו הלוויה - שהוא חי. איך אפשר להגיד כזה דבר?

מיד כשהגעתי לחדר אני רואה בטלוויזיה את הבנין הראשון עולה בלהבות, ואז בשידור חי, המטוס השני נכנס בשני. חשבתי שאני באיזה סרט. אחרי ההלם הראשוני אמרתי לעצמי שאני חייב ללכת לשם, אני חייב לראות את זה

ואז הוא אומר לאשתו: "את יודעת שאנחנו עושים השנה סוכה". אז היא אומרת לו: "מה, מה פתאום? למה?" אז הוא אומר לה "תראי, תסתכלי", הוא מראה לה על האגרטה עם המים ואת ארבעת המינים, "תראי, הוא הביא לנו ארבעת המינים. אז תקראי לכן הגדול, ותגידי לו שיבוא לפה ויכנה לנו את הסוכה". והיא הסכימה.

שמרנו מאז על קשר חם. בחנוכה עשיתי לו מסיבת חנוכה. שנה אחרי זה הוא היה מאושפז, שלחתי לו דרך שליח באשדוד חנוכיה לבית הרפואה והוא שלח לי תמונה עם החנוכיה ביד מאושר כולו.

כך אני רואה את השליחות שלי. זו השליחות שמוטלת עלינו כל עוד אנחנו נמצאים שם, ובשביל זה הקדוש ברוך הוא שם אותנו שם.

אפשר לומר עליך שאתה משלב את העיתונאות בתוך השליחות, לא הפוך...

אני אספר לך משהו שיתן את התשובה. לפני הקורונה, היה לנו שיעור חסידות קבוע במזנון הח"כים. חלק מהמשתתפים היו קבועים, חלקם היו מזדמנים.

באחד הימים, הגיע לכנסת השליח הרב שמוליק שארף לצורך איוו פגישה עם שר שנקבעה לשעות הבוקר, אלא שאחרי שהוא הגיע השר ביקש לדחות את זה בכמה שעות והוא חיכה איתי בזמן הזה.

אחרי כמה שעות הוא נכנס לפגישה וכשהיא הסתיימה זה כבר הגיע לשעות אחה"צ. הצעתי לו להישאר ולמסור את השיעור בפני המשתתפים והוא הסכים. וכך יצא שאחרי יום שלם שהוא היה בכנסת יחד איתי אנחנו יוצאים לכיוון חגיגה.

ליוותי אותו לאוטו ואז הוא אמר לי: "אני חייב לשאול אותך שאלה, הייתי איתך כל היום מהבוקר עד הערב, אתה לא עבדת אפילו דקה אחת. גם כשבאו אליך פוליטיקאים, חברי כנסת, שרים (וראיתי מלא שבאו אליך) ודיברו איתך, עם כולם אתה מדבר או על היהדות, או על משיח, או הלכה, או אמונה... מילה אחת של פוליטיקה לא דיברת. איך זה?"

אמרתי לו: "תשמע היתה לי את המחשבה הזאת גם כן בדיוק לפני חודש. העורך הראשי של העיתון עמוס רגב התקשר אלי כל יום לברר אם יש לי בשבילו כותרת... אבל לא היה לי משהו רציני לתת לו.

אחרי שבועיים שיום יום הוא בודק מה קורה אצלי, אמרתי לעצמי 'זה לא צורה, אני צריך לעבוד'. החלטתי שהיום אני בא לעבוד, אני הולך לבדוק מה קורה עכשיו בתוך הליכוד, מה קורה במפלגה אחרת, אני חייב להביא איזה אייטם'.

אני נכנס למעלית, ואיך שהמעלית עולה ומגיעה לקומה, התחלתי לדמיין את עצמי מדבר עם אנשים על הפוליטיקה, וזה כל כך שיעמם אותי וכל כך הרגשתי שזה כזה תלוש ממה שאני מחפש. אמרתי לעצמי 'עד שיש לי כמה דקות עם חבר כנסת או שר, במקום לדבר איתו על משיח, במקום לדבר איתו על יהדות, אני אדבר איתו על פוליטיקה? הרי זה כזה לא מעניין'.

'הרי אני רואה כמה שזה מחזק. באים אלי פוליטיקאים ורוצים שאני אתן להם עצה, ואתן להם כל מיני דברים רוחניים. יש כאלה עם שאלות הלכתיות. ויש גם את עובדי הכנסת שבאים אלי בפניות דומות.

ישר הוצאתי את המחשבות מהראש

ידיד יקר. עם אילן גילאון ממרצ וארבעת המינים

ואמרתי 'אני לא מדבר עם אף אחד פוליטיקה. אני באתי לפה בשליחות. לא מעניין אותי שום דבר'.

איך שאני מגיע לקומת הממשלה, בא אלי יועץ של אחד השרים הבכירים ביותר ואומר לי 'מתי פעם האחרונה נכנסת לשר? השבתי לו 'לפני הרבה זמן'. הוא הזמין אותי להיכנס, ולפני שאני שואל משהו את אותו שר הוא מתחיל לשפוך אש וגופרית על שר החוץ האמריקאי, 'לקרוע אותו לחתיכות' כמו שאומרים.

אני יוצא החוצה מתקשר לעמוס רגב ואומר לו: "תקשיב יש לי סיפור" ומביא לו את הציטוטים. הוא שם את הדברים למחרת על כל העמוד הראשון של העיתון, והקדיש לזה את העמודים המרכזיים.

דיברו על זה כל היום כרדיו, וזה הגיע עד למנהלות של הטלוויזיה בערב... כולם מביאים את השער של העיתון, כולם מביאים מרוצה מהעבודה שלי.

את כל זה אני מספר בחניון לרב שארף: "אתה מביין. הכל התחיל בהחלטה שאני החלטתי שאני לא בא לדבר פוליטיקה והקדוש ברוך הוא צריך לדאוג לי. והנה, זה מה שקרה. לא עשיתי שום דבר, רק עברתי שם, לא עשיתי כלום. יש הרבה סיפורים שצריך לבדוק ולחקור, דבר שלוקח המון זמן, המון עבודה והמון טלפונים ופגישות והכל בשביל סיפור ובמקרה שלי רק עברתי במקום הנכון וברגע הנכון. מה זה אם לא השגחה פרטית? מי זה אם לא הקב"ה שדאג לי שאני אוכל להישאר שמה, ובנחת בלי להרגיש לחץ שאני צריך להוכיח את עצמי."

זו התשובה לשאלה. **בשנת תשנ"ח, עשית כתבה גדולה בעיתון ישראל היום, על כל הנסיעה לרבי שליט"א מלך המשיח. כתבה שגרמה לרבים להכיר את המושג. איולי תוכל לשתף את הקוראים מאחורי הקלעים של הכתבה?**

יצא לי לשלוח הרבה שרים וחברי כנסת שנסעו לניו יורק להגיד להם לנסוע ל-770 והם היו והם חזרו בהתלהבות. ראיתי שהנסיעה גורמת לשינוי בחיים של כל מי שמגיע לשם.

ראיתי את ההשפעה בפרט בחודש תשרי, שכן אדם מגיע לתשרי הדבר הזה גורם לו לעשות שינוי בחיים. הוא חוזר אחרי זה למקום השליחות שלו, למקום המגורים שלו אדם אחר.

באותו זמן היה מאמר של חב"דניקית בעיתון מקור ראשון. היא פרסמה מאמר שלם על פמיניזם ביהדות ואז היא ציטטה רב שאומר כך וכך ואמרה בלי שם, אמרה שרב אחד אומר כך וכך, ומנגד רב אחר אומר כך וכך. וכפייסבוק שלה היא כתבה שהרב השני שהיא כתבה זה הרבי שליט"א מלך המשיח. אשתי נורא כעסה על הכותבת, שהיא חברה שלה. "עד שיש לך תירוץ להוכיח את הרבי שליט"א מלך המשיח בעיתון אז את לא כותבת?" הם רבו על הדבר הזה ואותה חברה התעקשה שהיא לא יכלה, "זה לא עיתון חרדי ולא עיתון חב"ד". היא פחדה שזה לא יתקבל.

אמרתי לאשתי "את יודעת מי אשם בזה שזה קרה? אני!"

הוא הסתכל עלי ואמר, "אתה יודע מה? זה אירוע מיוחד, תביא". אז הוא הניח תפילין. כולם שם מסביב לא ראו אותו מעולם מניח תפילין

להתכונן לטוב נצחי

חודש מנחם אב, לרוב נתפס כציבור כחודש שלילי שאירעו בו אירועים שליליים – חטא המרגלים, חורבן בית ראשון ושני ב-ט' באב ועוד אירועים לא חיוביים שאירעו ביום זה. לא סתם, הוסיפו לו את המילה "מנחם", לרמוז על הנחמה הנדרשת על המצב הירוד שנוצר בחודש זה.

אבל יחד עם זה, יש בו את ט"ו מנחם אב שנחשב ליום טוב כיון שהוא מסמל את העליה הכי גדולה (קיימא סיהרא באשלמותא, ירח מלא שמורה על שלימות הגילוי שמגיע אחרי ההעלם והסתור), שבאה אחרי הירידה הכי גדולה (ט' מנחם אב כנ"ל), כידוע שאז נודע שכלו מתי מדבר ונסתיימה הגזרה על הדור שלא נכנס לארץ.

אבל מעבר לזה, הרבי שליט"א מלך המשיח מלמד אותנו גישה חדשה גם לגבי ימי 'בין המצרים' עצמם: שיחד עם רגש האבלות על החורבן, עלינו להתכונן לבית השלישי, בית נצחי הקשור עם גאולה נצחית וזאת על-ידי לימוד הלכות בית הבחירה בתקופת בין המצרים, שלימודם נחשב כאילו אנו בונים את בית המקדש, והוראה נוספת לזמן זה, סיום מסכתות לזירוז סיום הגלות.

תשובה משמחה || כדי להבין כיצד משנה פה הרבי שליט"א מלך המשיח גישה, להתכונן לטוב שיגיע ופחות להצטער על הרע שהיה, נדבר רגע על עוד עניין בו גישתו שונה, והוא עניין התשובה.

בספר התניא אדמו"ר הזקן מדבר על תנועה של מרירות וגבורות קדושות, שעניינן להביא את האדם להיות מריר על מה שלא תקין מתוך תנועת נפש של מגמת תיקון. ביסודה מגיעה המרירות מעצבות, ולכן כתוב "בכל עצב יהיה מותר", ואין הכוונה בזה להתיר עצבות שהיא ביסודה דבר שלילי ונחשבת אף לכפירה, אלא לציין שיש יתרון שיבוא ממנה לאחר מכן והוא התשובה והתיקון שעל-ידי המרירות.

אולם הרבי שליט"א מלך המשיח אומר, שלדורנו אין כוח לעצבות ואף לא למרירות, גם לא כמנוף לעשיית תשובה, אלא שהכל צריך להתבצע בדורנו מתוך שמחה!

עובד ניקיון שמח || כדי להבין זאת, כיצד עושים תשובה משמחה, נביא סיפור קצר מהבעל שם טוב. מעשה שהיה והגיע הבעש"ט לעיירה מסוימת בימים הנוראים וראה שם חזן שמתפלל בזמן מיוחד זה בשיא השמחה, עם ניגוני שמחה וכדומה. שאלו הבעש"ט, כיצד מתפלל אתה בשמחה גדולה בזמן כזה, כשכולם בתנועה של בכיות ועשיית תשובה? השיב לו אותו חזן במשל – אם תפקידי היה לנקות את חצר ארמון המלך, עבודה לכאורה כזויה, הרי הייתי עושה זאת בשמחה ובריקוד, שהרי זו החצר של המלך! על כן אני מתפלל בימים הנוראים, זמן בו אנו עושים ניקיון פנימי ותשובה, דווקא מתוך שמחה. שהרי בניקיון זה הריני משרת את המלך! שמע זאת הבעש"ט ואמר שעם יהודי כזה הוא רוצה להתפלל.

חלק מתהליך || בעצם היסוד להתבוננות הזאת היא ההבנה שהכל חלק מתהליך. כל החורבן שהיה הוא אכן דבר מצער אבל יחד עם זה, הוא גם הכנה למשהו מאוד משמח – בית מקדש שלישי ונצחי! וכן בתשובה – מחד ניתן להצטער ממה שלא תקין, אבל מאידך, ניתן לשמוח שמתחברים להקב"ה מחדש כמו שצריך. וככה לגבי החיים של כל אחד ואחת מאיתנו, במה אנו שקועים? נכון שהיו ואולי ישנם דברים שהם עניינים של העלם והסתור וחושך, אבל חושך הוא בעצם אור גבוה שאין לנו עדיין כלים לתופסו, ובקרום, כאשר יתרחבו הכלים, נחוה את האור שגנוז בתוך החושך הזה.

הכל חלק מתהליך, גלגל שמסתובב, והגאולה האמיתית והשלימה היא דבר בלתי נמנע, גם בחיים הפרטיים – גאולה פרטית, וגם בחיים הכלליים שלנו כעם וכעולם – גאולה כללית!

שיעורי תורה וחסידות ביוצא: 0543817738
 ביטוינו: ערוץ 'הישיבה הורטואלית'

אני, חצי שיכור, אומר לו: "תקשיב טוב אילן, האדמו"ר הזקן, מייסד תנועת חב"ד, גילה לנו שכל יהודי הוא חלק אלוהי ממעל ממש. ידעת שהרבי שליט"א מלך המשיח לא מסכים להשתמש במילה חילונית כלפי יהודי? אין דבר כזה יהודי חילוני, כי לכל יהודי יש לו חתיכה, חלק מהקדוש ברוך הוא שנמצא בתוכו, בין אם הוא רוצה ובין אם הוא לא רוצה, בין אם הוא יודע ובין אם הוא לא יודע. זה נמצא בתוכנו!"

צילום: דוב בער הכתום

היא שאלה אותי למה? אמרתי לה כי אם אני הייתי כותב על הדברים האלה בעיתון וזה היה דבר כזה ברור שכל הזמן כותבים על זה, אז היא, שבפעם בחצי שנה מבקשים ממנה לכתוב מאמר זה היה נראה לה דבר מאוד טבעי ורגיל לכתוב את זה.

ואני כעיתונאי בעיתון גדול, זו אחריות שלי. אני לוקח על עצמי את הפאשלה הזאת. אמרתי לעצמי שחזן מלעבוד עם הפוליטיקאים, צריך גם בעיתון עצמו להכניס את העניינים.

בהחלטה זו נסעתי למערכת העיתון, כשבדרך אני חושב לעצמי איך אני מממן כרטיסים לי ולכמה ילדים שהיו אמורים לנסוע איתי. ואז עולה לי מחשבה 'למה שהעיתון לא ישלח אותי? נעשה כתבה על תשרי'. איך שאני מגיע למערכת, ראתה אותי המשנה לעורך של המוסף, היא לא דתיה ומגדירה את עצמה שמאלנית חזקה. היא פונה אלי ואומרת: "תגיד טוכפלד אולי לקראת החגים תעשה כתבה על הרבי ועל 770?" אני מסתכל עליה בהלם. "מה אמרת עכשיו?" היא אומרת לי "זה ממש מתבקש אנחנו כעת לפני החגים".

אמרתי לה: "אני לא מאמין, זה בדיוק מה שבאתי עכשיו לבקש מהעורך בועז ביסמוט". אני נכנס לבועז, הוא היה עסוק מאוד. אני מסתכל עליו ואומר לו "תקשיב, אני רוצה שתממן לי נסיעה ל-770, אני עושה כתבה על תשרי. כל פעם יש כתבות על מקומות אחרים אליהם נוסעים מישראל, אף פעם אין על 770, בוא נעשה על 770".

הוא מסתכל עלי ואומר לי: "לא עכשיו. תשלח לי מייל אני אראה על מה אתה מדבר ואז אחליט".

אני בא לצאת מהחדר, אני מסתובב לכיוונו, הוא מסתכל עלי ואומר לי: "אני אאשר את זה, אל תדאג". אני בא ללכת, הוא ממשיך להסתכל עלי ואומר לי "הרי כל הברכה של העיתון זה מלכתוב על הרבי...". לא ענית: והוא הוסיף ואמר לי: "מה? לא צודק?" אמרתי לו: "בוודאי שאתה צודק!"

לא נותר לנו אלא לאהרן לך שתזכה לדווח בפעם הבאה על התגלותו של הרבי שליט"א מלך המשיח ולהעביר שידור ישיר מבית המקדש השלישי.

נווה עופר

תל אביב

הרב שמואל מחפוצ, נשוי לנועה ואב לחמישה, שליח לשכונת נווה עופר (תל כביד)

עם הנוער, המחפשים לשמוע את האמת וצריך רק לגשת ולחשוף אותם אליה. הכנו פה אחד שעוברים ופותחים בפעילות".

אדהה // הוא החל לפעול בשטח, להסתובב מדי יום בין החנויות והעסקים הפועלים בשכונה ולהציע לאנשים להניח תפילין. "רבים מתושבי השכונה הם דתיים // מסורתיים, והודות לכך כבר מההתחלה קיבלו אותנו באהדה ובסבר פנים יפות".

הכוונה // בשנים הראשונות במקביל לשליחות בשכונה גם עבד בישיבת חב"ד בכפר סבא. "חוויתי אז קושי יומיומי מאוד גדול. המשימה לקחת מדי בוקר את הילדים לגני חב"ד בבת ים ואז להיטלטל לכפר סבא, בצירוף קשיים שונים, מאוד הכבידה עליי. יום אחד קשה במיוחד ישבתי עם עצמי ומצאתי כמה וכמה סיבות טובות מדוע הגיע הזמן לעזוב את הישיבה. לפתע ניגש אליי תלמיד ובידו ספר 'אגרות קודש', וביקש להתייעץ אודות תשובה שקיבל מהרבי שליט"א מלך המשיח. אציין שהוא מעולם לא פנה אליי בבקשה כזו. הבטתי בספר במכתב שקיבל וראיתי שזו תשובה לאדם שעבד בישיבה והחליט לעזוב, והנה הרבי

חינוך // לאחר שחזר משיקגו, נקרא לשמש כמדריך חינוכי בישיבת חב"ד בבני ברק. "זו הייתה תקופה מיוחדת, שאפשר לקרוא לה גם הצלת נפשות. למדו שם אז גם כמה בחורים במצבים מורכבים. הייתי מעניק להם יחס אישי, קורא איתם בלילה סיפורי חסידים, זה נתן להם מטרה וכוח להמשיך הלאה, להתמודד ולנצח".

החצי השני // בסיום התקופה הזו הכיר את אשתו בשידוך, ויחד החליטו להקים בית בישראל. "היא מגיעה מנווה עופר - תל כביד, בת להורים שעלו ממרוקו וכבר שם היו בקשר עם הרבי שליט"א מלך המשיח. היא למדה בבית ספר חב"ד והייתה עורכת פעילות חב"דית בשכונה עוד לפני הנישואין".

נונה // בתקופה הראשונה לאחר החתונה התגוררו בשכונת פרדס כץ בבני ברק. "לאחר שנולד בנו הראשון אשתי רצתה שנעבור לגור בסמיכות להוריה, וכך גם נוכל לפעול בשכונה. התלבטנו האם זהו צעד נכון ושאלנו על כך את הרבי שליט"א מלך המשיח באמצעות האגרות קודש. המענה שקיבלנו הכיל התייחסות לחשיבות הפעילות

התחלה // נולד וגדל בבני ברק לאבא המכהן כראש 'כולל' (מסגרת לימוד תורנית לאברכים) ואמא מורה ומחנכת. "אבא למד כבר בגיל צעיר בישיבת חב"ד המיתולוגית בלוד, אמא לעומת זאת גדלה בכפר שלם בתל אביב ונהייתה חב"דניקית רק בעקבות החתונה".

לימודים // למרות השתייכותו לחב"ד, הוא למד בשנות היסודי בתלמוד תורה של חסידות בעלזא. זו הייתה החלטה של אבא כחלק מהגישה החינוכית שלו שהילדים ילמדו קרוב לבית. "פעמים רבות אנשים מתפלאים לגלות כיצד התימני שעומד מולם דובר אידיש מתגלגל, זה בהחלט בזכות אותן שנים".

שחיטה // הוא השלים את מסלול לימודיו בישיבה, כולל שנה בישיבת חב"ד המרכזית בניו יורק אצל הרבי שליט"א מלך המשיח. "לאחר מכן יצאתי לשליחות חינוכית בישיבת חב"ד בצפת, ובהמשך לשליחות נוספת בבית חב"ד בשיקגו, שם במקביל לפעילות למדנו את הלכות שחיטה וגם ערכנו תרגולת מעשית".

בנימה אישית

סדר יום // "פותרת את היום בישיבת חב"ד בשכונת התקווה בתל אביב, שם מעביר שיעור בחסידות בשעה 8:00 בבוקר ומשתתף בתפילת שחרית. לאחר מכן יוצא לפעילות בשכונה וחוזר לפניות שהצטברו. את שעות אחר הצהריים אני מחלק בין פעילות לילדים וקבלת קהל בבית חב"ד, ובערב זהו זמן לשיעורי תורה וביקורי בית. מקפיד להקדיש פעם בשבוע להשקעה במשפחה, ולהיות בבית עם האישה והילדים."

ספר ניד // "במשך תקופה עסקתי בלימוד הלכות חופה וקידושין, אז עסקתי באופן יומיומי בלימוד הלכה. מתכנן לחזור לזה בקרוב. מעבר לכך מקפיד באופן אישי וגם עם הילדים על לימוד שיחות 'דבר מלכות' של הרבי שליט"א מלך המשיח מהשנים תשנ"א-תשנ"ב (1991-1992). זה הדבר שמעניק את החיות ואת הכוח לשליחות, זהו לימוד שנותן לנו להבין באיזה מצב אנחנו נמצאים, ומהו המתכון הברור להבאת הגאולה לכולם ואת כולם לגאולה."

שבת קודש // "מורגש בבית חב"ד שזהו יום מיוחד. בשעת התפילה ביום שישי בלילה לאחר הפיוט 'לכה דודי', אנו יורדים לרחבת המרכז המסחרי ורוקדים שם בשמחה גדולה. העוברים ושבים ממש שמחים איתנו, ואף לאחר השבת אני מקבל תגובות והודעות מהשכנים שגרים בסמוך. המבקשים שנמשיך בכך וכותבים לנו עד כמה שזה מכניס להם הביתה חיות ושמחה. האווירה השמחה והמיוחדת מורגשת גם ביום השבת לאחר התפילה כאשר אנחנו עורכים התוועדות חסידית."

משפחה // "אשתי היא זו שעומדת מאחוריי ומעניקה את הכוח לכל הפעילות, מארגנת אירועי נשים ונמצאת בקשר עם רבות מתושבות השכונה. ההשפעה שלה מורגשת מאוד ביום-יום בשליחות החינוכית, בחגים, וכמוכן בבית. הילדים מעורבים מאוד בכל הפעילות. לגדול כבר יש דוכן עצמאי להנחת תפילין, וניתן לומר שהוא כמעט המנהל האדמיניסטרטיבי של בית חב"ד. הוא הרבה פעמים משמש כחזן בתפילות ואף מוסר דרשות בבית הכנסת. גם שאר הילדים מעורים בכל הפרטים, ורואים עד כמה שזה משפיע עליהם בעצמם ומוסיף אצלם בחסידות ויראת שמים."

איחול // "מאחל לעצמי ולעם ישראל את מה שאני מאחל לאנושות כולה, שהרבי שליט"א מלך המשיח יתגלה ברגע זה ממש ונהיה כולם יחד בבית המקדש השלישי. יחד עם זה שכל אחד ואחת יזכו לגאולה פרטית עבורם בכל מה שצריך – ילדים, בריאות ופרנסה ושהכל יהיה בשפע."

נצרכות, ובמהלך השבוע מתקיימים שיעורי תורה לגברים ולנשים. אנו גם עוברים בין בתי התושבים בשכונה ומציעים שירות בדיקת ורכישת מזוזות, וכמו כן יש לנו פעילות עם הנוער."

נוער // ביום שישי בלילה לאחר סעודת השבת הוא פותח שולחן במיקום מרכזי בשכונה, סביבו מתקבצים צעירים וכן עורכים קידוש ויושבים יחד. "שבת אחת ישבנו עם כמה צעירים, סיפרתי להם סיפורים חסידיים וגם אודות האפשרות לכתוב לרבי שליט"א מלך המשיח. אחד מהם ביקש לכתוב, והצעתי לו שיבוא לאחר השבת לעשות זאת, אך הוא התעקש לעשות זאת מיד. הושטתי לו ספר 'אגרות קודש' שהיה עימי, שכן לפי הידוע ומקובל בין חסידים ניתן אכן לפנות לרבי שליט"א מלך המשיח גם במחשבה, והדרכתי אותו כיצד לעשות זאת. כאשר פתח את הספר נדהמתי לראות מכתב חריף עבור יהודי שהיה בקשר עם גויה. התלבטתי מה לומר אך הבנתי כי עליי להעביר את הדברים כפי שהם. כאשר שמע זאת הוא נקב לפתע בשם של מישהי ושאל את אחד החברים 'תגידי, היא יהודיה?' החבר השיב 'מה, אתה לא יודע? היא נוצריה!...' לאחר תקופה שמעתי ממנו כי בהמשך למענה שקיבל אכן החליט לעזוב אותה וניתק את הקשר איתה."

תזכורת // לפני כמה שנים ראה כי היקף הפעילות גדל, וישנו צורך בשליח נוסף שיפעל לצידו בשכונה. "הרבי שליט"א מלך המשיח כתב לי על כך כי באזורנו יש אנשים שגדלו על ברכי המסורת ואף היה להם קשר עם חב"ד בעבר, אך הם אולי שכחו זאת, ואפשר להזכיר להם על כך בעצם זה שמביאים חסיד למקום, וכאשר יראו אותו יזכרו בשורשים שלהם."

חיזוק // בהמשך למענה של הרבי שליט"א מלך המשיח, הצטרף הרב שמואל רייניץ ומשפחתו לשליחות בשכונה. "אכן מאז שהגיעו קיבלנו חיזוק וסיוע לפעילות. בין השאר, הוא לומד עם נערים ומכיין אותם לבר מצווה, ואשתו מארגנת ערבי הפרשת חלה ואירועים לנשים. כמו כן לוקחים חלק משמעותי בהפעלת קייטנות בקיץ עבור ילדי השכונה."

נסיעה // למרות מנהג החסידים לנסוע לרבי שליט"א מלך המשיח מידי שנה, יצא כך שלא נסע במשך כמה שנים. "כמה פעמים דחיתי את הנסיעה בשל סיבות שונות, ובהמשך פרצה הקורונה ויצרה קושי משמעותי בכל הנושא של נסיעות וטיסות. בסוף השנה שעברה, לקראת חודש החגים, לחץ עלי הרב חיים ציק לנסוע לסוכות ושמחת תורה, אך הרעיון לא מצא חן בעיניי כי חשבתי שעדיף לנצל את החג כדי להיות עם הקהילה ולחזק את הפעילות. למעשה, בחול המועד סוכות חשתי מעט לא בטוב. לא חשתי מקורונה כי ידעתי שיש לי רגישות כזו בעונות מעבר, אך יחד עם זאת הבנתי שבמצב כזה השתתפותי באירועי החג בשכונה לא תתקבל בעין יפה. הבנתי כי אין לי מה להפסיד, וקניתי כרטיס טיסה לערב שמחת תורה. בבת אחת חזרתי ל-770 עם כל העוצמות והשמחה שיש במקום. לאחר החג במחיצת הרבי שליט"א מלך המשיח שבתי לארץ עם מרץ וכוחות מחודשים. השנה הקרובה היא שנת 'הקהל', בה יש חשיבות מיוחדת לנסיעה. אם הגאולה האמיתית והשלמה לא תגיע קודם, אז בעזרת השם השנה נמצא תאריך מתאים וניסע כל המשפחה. זה דבר שאי אפשר לוותר עליו."

תוכניות לעתיד // "לרכוש את המקום בו נמצא בית חב"ד ואפילו להרחיבו עוד, ולפתוח מרכז משיח לנוער, מקום יפה ומושקע עם כל מה שבני הנוער זקוקים לו, שנוכל לערוך שם עבורם פעילות רוחנית לחיזוק והעצמה."

שליט"א מלך המשיח עונה שם אחד לאחד בדיוק על כל הסיבות שחשבתי לעצמי לפני רגע! הסברתי לתלמיד את המענה הנוגע אליו, אך גם הבנתי את המסר עבורי ונשארתי בישיבה."

התמסדות // אחת הפעולות הראשונות שהחל בשכונה היא 'מסיבות שבת' – לכנס ילדים בשעות אחר הצהריים של שבת ולומר איתם את 12 פסוקי התורה שנבחרו על ידי הרבי שליט"א מלך המשיח. "באחד מבתי הכנסת בשכונה הבחין הגבאי בפעילות וביקש שנעשה זאת גם אצלם. היתה זו התחלה טובה. בית הכנסת היה פעיל עד אז רק בשבתות, ואני ביקשתי להפעיל את המקום גם בימי חול. קבענו שם גם שיעור בספר התניא ואנשים החלו לפקוד את המקום גם עבור בקשת ברכה באמצעות האגרות קודש' מהרבי שליט"א מלך המשיח."

קביעות // בהמשך הוא שכר מקום במרכז המסחרי בשכונה, שם ממוקם בית חב"ד כיום. "מלבד הפעילות העונתית המותאמת לחגי ישראל, יש אצלנו מניינים לתפילה בשבת, כאשר לאחר התפילה אנו עורכים התוועדות חסידית. לקראת השבת אנו מחלקים מזון וחלות למשפחות

קל

5			4					9
	6	7	1		5		3	4
3				9			6	
	2			7	8	5		3
8			5					7
7		4			2		9	
	7			2				6
4	8		9		1	3	7	
2				3				1

בינוני

4			5			8		
		3	8			7		1
	9			1				3
7			1			3		
		6	7	4		2		
		9		6				5
5				7			8	
8		2			1	9		
		1			4			7

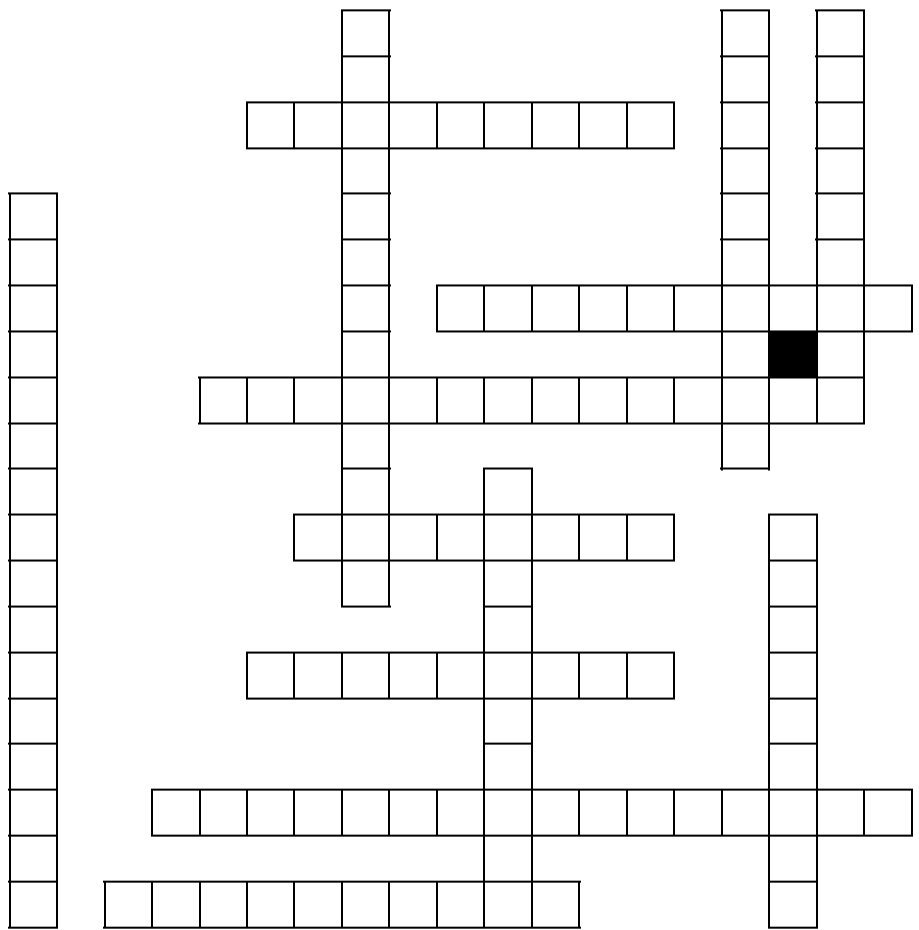
קשה

		8						
	6				9	4		
3				4		1		
	9			2			5	
6				8				3
	4						8	
		5		3				4
		4	8				2	
						9		

תשבץ הגאולה

בתפילה העמידה, בתוך שמונה עשרה הברכות שאנו מתפללים מידי יום שלוש פעמים, מופיעים שוב ושוב ביטויים המבטאים את האמונה האיתנה, הצפיה העמוקה והבטחון המוחלט בגאולה האמיתית והשליפה - תיכף ומיד ממש.

אספנו חלק מאותן פילים, ושילבנו אותן בתוך התשבץ. מלאו את ההגדרות ושלבו אותן במקומן בתוך התשבץ. ואל תשכחו לכוון בשעת התפילה ולדרוש את התגלותו הפלאה של הרבי שליט"א מלך המשיח, תיכף ומיד ממש.

פאונך

- בישועתך _____
- לפען שמך _____
- וכסא דוד עבדך _____
- תקע _____
- לדביר ביתך _____
- לבני בניהם _____

פאוזן

- ותפילתם באהבה _____
- תקבל ברצון _____
- ולירושלים עירך _____
- וקבצנו יחד _____ לארצנו
- ברחמים רבים _____
- את צמח דוד עבדך _____
- ותחזינה עינינו _____
- ונאמן אתה _____

[תחנות מסע // אנוהם פלג]

ציון דוד המלך, הר ציון

מקום קבורתו של דוד מלך ישראל, העיר העתיקה, ירושלים

חברת התהלים העולמית

בהוראה יחודית חסרת תקדים, הודיע הרבי הרי"צ (רבי יוסף יצחק, הרבי הקודם של חב"ד), על הקמת חברת התהלים העולמית בשנת תש"ב (1942) שתפעל במקום. חברה זו נוסדה כמחלקה נוספת בפעילות "מחנה ישראל", בהוספת זכויות ותפילות על עם ישראל, להסרת "חבלי משיח". פעילותה הופסקה מאוחר יותר, וחודשה בשנת תש"נ (1990) בהוראה ישירה מהרבי שליט"א מלך המשיח, כאשר מידי יום מסיימים במקום את אמירת כל התהלים על ידי מניין יראי שמים, האומרים את הספר במתינות ובנעימות.

צופה לפרחוק

בשנים בהן נשלט הר הבית והכותל המערבי בידי חיילי הלגיון הירדני, ונמנעה גישתם של היהודים לתפילה בכותל, שימש הציון כמקום ממנו ניתן להשקיף, במרחק לא גדול לעבר הכותל, כשרבים מביעים שם את תפילתם לגאולה האמיתית והשלימה.

הסבא של מלך המשיח

במרחק קצר ממקום המקדש, שוכן מקום ציונו של דוד המלך, שהינו המקור המשפחתי לקביעת זהותו של מלך המשיח. בספר ההלכות שלו, כותב הרמב"ם סימנים לזיהוי של מלך המשיח, והראשון שבהם שעליו להיות "מלך מבית דוד", אדם שיחוסו המשפחתי והשושלת שלו מתייחסים עד לדוד המלך, כפי שאכן מתקיים ברבי שליט"א מלך המשיח.

המשיח הראשון

כאשר מציין הרמב"ם את המקור בתורה לגאולת ישראל על ידי מלך המשיח, כפי שנאמר בדברי נבואתו של בלעם, המופיעים בתורה בפרשת בלק, הוא מציין כי נבואה שמיימית זו, עוסקת בשניים: "במשיח הראשון שהוא דוד שהושיע את ישראל מיד צריהם, ובמשיח האחרון שעומד מבניו שמושיע את ישראל [באחרונה]. ושם הוא אומר: אראנו ולא עתה זה דוד, אשורנו ולא קרוב זה מלך המשיח..." ושם מפרט אף את המשך הפסוקים.

ב"ה

היום יותר מתמיד רואים ניסים גלויים

בפניה לרבי שליט"א מלך המשיח בבקשת
ברכה, עצה והדרכה באמצעות אגרות הקודש

חייגו למוקד הברכות: 03-9412-770
או באתר האינטרנט: www.igrot.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד